

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ παλμοί

ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ - ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΥΚΚΟΥ Β' - ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ 2024-2025

Η γοητεία της αγάπης

Γράφει η Άννα Πηγασίου, Γ61

*Καλό ταξίδι, αγαργινό καράβι μου, στον απείρον
και στη νυχτός την αγκαλιά, με τα χρυσά σου φώτα!
Να 'μουν στην πλώρη σου ήδεξα, για να κοιτάζω γύρον
σε λιτανεία να περνούν τα ονείρατα τα πρώτα.*

*Η τρικυμία στο πέλαγος κ' στη ζωή να παύει,
μακριά μαζί σου φεύγοντας πέτρα να ρίχνω πίσω,
να μου λικνίζει την αιώνια θύλη μου, καράβι,
δίχως να ξέρω πον με πας κ' δίχως να θυρίσω!*

(Κ. Τ. Καρυωτάκης)

Κάπως έτσι ο Καρυωτάκης με μύησε για πρώτη φορά στην ωραιότερη λέξη. Αλαργινό... Αλάργα... για όσους δεν ξέρουν τι πάει να πει, σημαίνει μακριά. Έτσι απλά γεννήθηκε καθετί αλαργινό. Έτσι γεννήθηκα κι εγώ. Πολλές φορές είμαι τόσο μακριά από μένα κι άλλες τόσο κοντά που οι ανάσες δυσκολεύουν. Υπάρχει μια και μόνο εξήγηση για όσους γοητευόμαστε από οτιδήποτε βρίσκεται μακριά από εμάς. Μας γοητεύει καθετί που στέκεται αλάργα ακριβώς γιατί είναι άπιαστο. Και είναι ανώδυνο να αγαπάς από μακριά.

Κάποιοι υποστηρίζουν πως το νόημα της ζωής είναι στον έρωτα, άλλοι πως κρύβεται σε μικρές καθημερινές στιγμές κι άλλοι πως κρύβεται στην πραγματοποίηση όσων ονειρεύτηκες. Και είμαι κι εγώ, που έκλινα πάντα πιο κοντά σε κείνους που έβρισκαν το νόημα της ζωής «στο ήρεμο ψωμί, στα δίκαια χέρια, στην αιώνια ελπίδα». Θυμάμαι πάντα την γιαγιά μου να μου λέει πως οι καρδιές είναι φτιαγμένες για να δίνουν και να φτάνουν να χωρέσουν την αγάπη όλου του κόσμου. Ήταν τότε που ανακάλυψα πως η αγάπη όλου του κόσμου χωράει όλα τα όνειρα, τον έρωτα, όλα τα τραγούδια. Μπορώ ώρες ανεξάντλητες να μιλώ για την αγάπη, εφόσον η εξάντληση της, έχει τη δύναμη να σημάνει το τέλος, γιατί όταν αυτή πεθαίνει θα 'ναι σαν να πεθαίνει η τελευταία ελπίδα πάνω στη γη.

Η αγάπη έχει την ικανότητα να ανασταίνει και να ανασταίνεται, να γοητεύει και συνάμα να απογοητεύει. Υπάρχει όμως μια θλιμμένη γοητεία και στην απογοήτευση. Άλλωστε ο Ρίτσος το έχει πει: «καμιά φορά, θαυμάζοντας, ξεχνάς ό,τι θαυμάζεις, σου φτάνει ο θαυμασμός σου». Ακολουθώντας τα λόγια της γυναίκας λοιπόν από τη Σονάτα του Σε-ληνόφωτος κατέληξα στο συμπέρασμα πως ο θαυμασμός ήταν πάντα πιο πικρός, όταν τον ψιλοκεντούσε εκείνη η απογοήτευση και ο αποχωρισμός πιο δύσκολος, όταν η αγάπη δεν ήταν λίμνη αλλά χείμαρρος. Καθώς αιώνια κατάρα της ανθρωπότητας είναι πως η γοητεία μετριέται στην απογοήτευση και η ουσία της αγάπης στην απουσία, η θλίψη είναι αναπόφευκτη για εκείνους που ξέρουν να νιώθουν πολύ και δυνατά.

Η αλήθεια είναι μια απόφαση, μια θυσία, μια κατάθεση ψυχής. Μπορεί να γίνει ταπεινωτική αλλά και λυτρωτική. Υπάρχει όμως πάντα και η επισκιασμένη πλευρά της. Τι απέγιναν τα θύματα της; Κάποτε κάποιος μοιράστηκε μαζί μου πως η γνώση είναι από-γνωση. Τότε ήταν που ουρανός μου άλλαξε χρώμα, τότε ήταν που συνειδητοποίησα πως και τα χιόνια κάποτε λιώνουν, πως και τα καλοκαίρια τελειώνουν, πως ποτέ τίποτα όμορφο δεν κρατάει για πάντα. Γιατί ακόμα και το πιο αιώνιο πράγμα πάνω στη γη έχει ημερομηνία λήξης. Πήρα λοιπόν βιαστικά κάποια ρούχα, τα όνειρα, τις παραξενιές και τις ιδέες μου, τα πινέλα και τα βιβλία μου, την απογοήτευση και τις προσδοκίες μου και τα έκλεισα καλά σε μια μικρή βαλίτσα, την έβαλα προσεχτικά στο καραβάκι μου και έβαλα πλήρη για άλλα άγνωστα νερά...

Δίχως να ξέρω που με πάει, το δικό μου καράβι άρχισε σιγά σιγά να κλείνει τους κύκλους του, άρχισα κι εγώ δειλά δειλά να αντιμετωπίζω καθετί τελευταίο. Το τέλος. Το τέλος της εβδομάδας, το τέλος μιας μέρας, το τέλος μιας φιλίας το τέλος του κόσμου, το τέλος μιας ζωής, ένας αποχωρισμός και ένας θάνατος που δεν είναι θάνατος αλλά μεταμφίηση σε κάτι άλλο, το τέλος μιας παρουσίας. Ήταν σαν όλα τα ταφ από τα τέλη του κόσμου να μαζεύτηκαν στο πέλαγος και μαζί να δημιουργήσαν την τρικυμία, που κάνει το ταξίδι όλων των μαθημένων ναυτικών πιο επίπονο.

Συνέχεια στη σελίδα 3

Άννα Πηγασίου Γ61

2-5
Απόψεις

6
Έρευνα

7, 10-12
Συνεντεύξεις

8-9
Στιγμές

13-14
Δημιουργική
Γραφή

15
Τα εκ
Κρακοβίας

16
Τελειώνοντας
το σχολείο
έμαθα...

Η ταυτότητά μας

ΜΑΘΗΤΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ/ΤΡΙΩΝ
ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΚΥΚΚΟΥ Β΄
ΤΕΥΧΟΣ 16

Διευθύντρια:

Μαριάννα Παναγιώτου – Στυλιανού, Διευθύντρια

Υπεύθυνη Βοηθός Διευθύντρια:

Ρεβέκκα Συμεού, Φιλολόγος

Υπεύθυνες Έκδοσης:

Γαλάτεια Τριμιθώτου, Φιλολόγος
Στέλλα Σπανού-Μακρυγιάννη, Φιλολόγος

Διόρθωση κειμένων:

Γαλάτεια Τριμιθώτου, Φιλολόγος
Στέλλα Σπανού-Μακρυγιάννη, Φιλολόγος

Συντακτική ομάδα

Ειρήνη Πτωχοπούλου Β11
Λυδία Μαυρογένη Β11
Σοφία Βασιλείου Β11
Ακύλα Σιούπαρτ Β31
Ευαγγελία Νικολάου Β31
Μελίνα Αθανασιάδου Β31
Θέλμα Μαυρομουστάκη Β31
Νικόλ Χρυσοβαλάντω Κλεάνθους Β31
Ασπασία Ζήνωνος Γ11
Ρένα Δημοσθένους Γ11
Δέσποινα Παπά Γ21
Άγγελος Παντελίδης Γ21
Κυριακή Παφίτη Γ32
Κυριάκος Κούτρουλος Γ32
Ελένη Καρμιώτη Γ53α
Μιχαέλα Χριστοφόρου Γ53α
Άννα Πηγασίου Γ61
Χρύσανθος Ταλιαδώρος Γ61

Χορηγός:

Σύνδεσμος Γονέων και Κηδεμόνων Λυκείου Κύκκου Β΄

Σχεδιασμός και Εκτύπωση:

Τυπογραφεία Κώνος Λτδ

Μαθητικό πνεύμα

Γράφει το Κ.Μ.Σ.

Ως Κεντρικό Μαθητικό Συμβούλιο του σχολείου μας, αισθανόμαστε περήφανοι που φέτος καταφέραμε να υλοποιήσουμε μια σειρά από δράσεις. Σκοπός μας αφενός ήταν η δημιουργία μιας ξεχωριστής χρονιάς για εμάς τους τελειόφοιτους και όχι μόνο και αφετέρου η ουσιαστική συμβολή μας στην ενίσχυση του ταμείου της Μαθητικής Πρόνοιας. Ήταν μια χρονιά γεμάτη δράσεις, δημιουργικότητα και αληθινό μαθητικό πνεύμα! Τι να πρωτοθυμηθούμε;

Ξεχωριστή θέση στην καρδιά μας έχει η πρώτη μας δράση, το πανό που ετοιμάσαμε για την τελευταία πρώτη μέρα του σχολείου με θέμα τους Simpsons, που μας γυρνούσε πίσω στα παιδικά μας χρόνια. Ασχολούμενοι με το πανό ολόκληρο τον Αύγουστο, καταφέραμε να δημιουργήσουμε ένα αποτέλεσμα που αντάμειψε τους κόπους μας και μας έφερε όλους πιο κοντά!

Συνεχίζοντας, οργανώσαμε μια εβδομάδα των τελειοφοίτων που με διαφορετικές δραστηριότητες κάθε μέρα, μας χάρισε στιγμές χαράς και διασκέδασης.

Έπρεπε φυσικά να αφήσουμε και «γραπτώς» το στίγμα μας. Έτσι, σχεδιάσαμε hoodies και φανέλες αποκλειστικά για τους τελειόφοιτους, ώστε να νιώθουμε ότι ανήκουμε στην ίδια ομάδα και μοιραζόμαστε τα ίδια σύμβολα που παραπέμπουν

στη δική μας χρονιά.

Μια από τις σημαντικότερες στιγμές της χρονιάς ήταν η διήμερη εκδρομή που οργανώσαμε στην Κακοπετριά, όπου ζήσαμε υπέροχες στιγμές μέσα στη μαγεία των γιορτών.

Μια πρωτότυπη δράση μας ήταν η πρωτοβουλία να προσφέρουμε κουρέματα στους μαθητές, με χαμηλό κόστος, με τη βοήθεια εθελοντών κομμωτών από την τοπική κοινότητα. Η δράση αυτή είχε διπλό όφελος: ενίσχυσε το ταμείο της πρόνοιας και ταυτόχρονα έφερε πιο κοντά τους μαθητές μέσα από μια ευχάριστη εμπειρία.

Στη συνέχεια διοργανώσαμε δύο παζαράκια, όπου μαθητές, γονείς και καθηγητές συμμετείχαν ενεργά προσφέροντας χειροποίητα γλυκά. Το πιο ξεχωριστό παζαράκι για εμάς ήταν αυτό που έγινε την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου. Με γλυκά και τριαντάφυλλα, όπως άλλωστε το απαιτεί και η μέρα, εκφράσαμε την αγάπη μας, κάτι που μας γέμισε με χαρά, συγκίνηση!

Η χρονιά μας έκλεισε με έναν υπέροχο τρόπο: μια καλλιτεχνική βραδιά με ζωντανή μπάντα, όπου τραγουδήσαμε, χορέψαμε και γιορτάσαμε τη φιλία, τη μουσική και τη μαθητική ζωή που δυστυχώς έφτασε στο τέλος της.

Ως μέλη του Κεντρικού Μαθητικού Συμβουλίου, αποκομίσαμε πολλά φέτος και ελπίζουμε να φανήκαμε αντάξιοι των προσδοκιών σας. Κλείνοντας, θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε τους μαθητές και τους καθηγητές που στήριξαν κάθε μας προσπάθεια. Αυτή η χρονιά μας έδειξε ότι όταν υπάρχει όρεξη, φαντασία και συνεργασία, το σχολείο μπορεί να γίνει κάτι παραπάνω από τάξεις και διαγωνίσματα. Μπορεί να γίνει μια κοινότητα, μια οικογένεια, μια εμπειρία ζωής.

Η γοητεία της αγάπης

Συνέχεια από τη σελίδα 1

Αναρωτηθήκατε ποτέ ποια ψυχοφθόρα κατάσταση μας φέρνει όλους πιο κοντά στο τέλος; Οι Κυριακές. Έμαθα λοιπόν να μην εμπιστεύομαι τα συναισθήματά μου ποτέ την Κυριακή, μετά τη δύση του ήλιου. Τέτοια ηλιοβασιλέματα κρύβουν όλη τη θλίψη και την απογοήτευση απ' όλα τα τέλη του κόσμου. Κι όμως, πάντα ερχόταν η Δευτέρα να μου υπενθυμίσει πως ήταν απλά το τέλος μιας ακόμη εβδομάδας και πως ο κόσμος δεν θα τελειώσει ποτέ επειδή έφτασε απλά μια Κυριακή. Τα μάτια και τ' αστέρια τις Κυριακές τα βράδια γίνονται ένα, καθώς το φεγγάρι επιβεβαιώνει τη μοναξιά των ανθρώπων. Υπόσχομαι! Είναι μάταιο να κοιτάς τον κόσμο Κυριακή βράδυ. Μόνο που κάποιες νύχτες τολμώ και ρίχνω κλεφτές ματιές στον ουρανό, άκουσα πως οι φωνές όσων αγαπάμε μας ανάβουν φώτα μέσα στη νύχτα.

Καληνύχτα.

*Ποιμή Κυριακή για έναν άνθρωπο
Ένα εκμηρό χαμόγελο στο πρόσωπο τον
Κόσμον.*

Με κούρασε πορνύ το πρόσωπο τον κόσμον.

Κι ενώ ένα ποτήρι

Στο πάνω ράφι που δεν φτάνω.

(Κ. Δημονιά)

Άλλες όμως Κυριακές, για να ξεφεύγουμε από το τέλος, κοιτούσαμε τη θάλασσα. Ήτανε οι βράχοι... που έσκαγε πάνω τους το κύμα με μανία, σαν να ήθελε να πει κάτι, σαν να ήθελε να πάει κάπου, να γίνει κάτι άλλο. Άμμος... που κολλούσε πάνω σε βρεγμένα σώματα επίμονα. Άλλοι λερώνονταν κι άλλοι πασαλείβονταν χρυσόσκονη. Ήμασταν βέβαια και εμείς, εμείς

που βλέπαμε αλαργινά καράβια στον ορίζοντα να κουβαλούν μεγάλες υποσχέσεις, όνειρα άπιαστα. Ήταν τα κατάρτια γεμάτα αιωνιότητα και οι άγκυρες φτιαγμένες από ελπίδα. Τα πλοία ήταν παράξενα, πλημμυρισμένα από παιδιά με μεγάλα μάτια, φωτεινά, σαν την πιο όμορφη ανάμνηση πάνω στη γη. Οι βλεφαρίδες τους ήταν σκορπισμένες στον άνεμο. Κάποιες μάλιστα τις έπαιρνε μαζί του κι άλλες τις άφηνε προσεχτικά στα δάχτυλά τους με την ελπίδα μόνο μιας ανεκπλήρωτης ευχής.

Ίσως ο μεγαλύτερος μου φόβος να κρύβεται στην απόφασή μου να σταματήσω να ελπίζω. Χρωστάω στην ελπίδα το τραγούδι, την αγάπη και τα δάκρυα. Ένα τεράστιο παρακλάδι της ήταν πάντα οι ευχές. Οι ευχές μετά από το σβήσιμο της τούρτας, οι ευχές στα πεφταστέρια, οι ευχές σε κάθε αστέρι, οι ευχές στα χαμόγελα, στα δακρυσμένα μάτια, οι ευχές στα χέρια που ξέρουν από αγκαλιές. Πόσο πιο όμορφος θα ήταν ο κόσμος αν όλοι οι άνθρωποι σπαταλούσαν τις ευχές τους στο να μην ξανακοιμηθεί ποτέ κανένα όνειρο και καμιά ελπίδα πια να μην πεθάνει.

Είναι ομολογώ κάποια πρωινά που διαφέρουν από άλλα. Κάποια πρωινά που με πετυχαίνουν με δακρυσμένα μάτια. Τα μάτια μας είναι μερικές φορές... που χωρίς κανένα δικαίωμα, καμιά συμφωνία, προσπαθούν μάταια να φτιάξουν από μόνα τους θάλασσες... κι ως μην είναι πάντα τα δικά μου αρκετά. Είναι μεγάλη υπόθεση να χαρίζεις θάλασσες σ' αυτούς που αγαπάς. Κάποιος κάποτε πίστεψε σ' ένα παραμύθι: «θέλω να γίνεις θάλασσά μου, της είπε μια μέρα.

Κι από τότε δε σταμάτησε να κλαίει το κορίτσι, θάλασσα να χαρίσει σ' αυτόν που αγάπησε»

(Γ. Λ. Οικονόμου)

anomologita.lkb07... παραμένει ένα μυστήριο

Γράφει η Κυριακή Παφίτη, Γ32

Μόλις δύο μέρες μετά την αρχή της φετινής σχολικής χρονιάς ένας νέος ιδιωτικός λογαριασμός ξεπρόβαλε στην πλατφόρμα του Instagram: "anomologita.lkb07". Το συγκεκριμένο προφίλ επέτρεπε στους μαθητές του σχολείου μας να στέλνουν ανώνυμα μηνύματα μέσω της ιστοσελίδας του "tellonym", αστεία, παρατηρήσεις για καθηγητές και συμπεριφορές συμμαθητών μας, ερωτικές εξομολογήσεις, ακόμα και κακίες και κουτσομπολιά!

Οι μαθητές λοιπόν, χωρίς να αποκαλύπτουν την ταυτότητά τους, έστελναν αυτά που ήθελαν και ο διαχειριστής (ή μήπως και οι διαχειριστές;) του λογαριασμού, ο οποίος μέχρι και σήμερα παραμένει ανώνυμος τα δημοσίευε. Κάθε δημοσίευση συνοδευόταν με μία κατάλληλη λεζάντα από τον διαχειριστή και φυσικά δεκάδες «likes» και πολλαπλά σχόλια άλλων μαθητών.

Στην αρχή ο ενθουσιασμός ήταν τεράστιος. Σχόλια για την «πίντα» των τελειόφοιτων, προβλέψεις για τον/την απερχόμενο πρόεδρο του σχολείου, άτυπα ταιριάσματα μεταξύ μαθητών και πειράγματα προς τους καθηγητές. Τα μηνύματα φαίνεται να ήταν βροχή, αλλά και η ανταπόκριση όλο και αυξανόμενη με αποκορύφωμα στις 10/09/2024 όπου δημοσιεύθηκαν συνολικά 46 μηνύματα!

Παρόλ' αυτά, η ανωνυμία φαίνεται να επέτρεψε σε πολλούς να παρεκτραπούν και να στέλνουν προσβλητικά και παρεξηγήσιμα σχόλια, κακίες και γενικά άτοπα, αισχρά κουτσομπολιά στοχοποιώντας συγκεκριμένους μαθητές και μαθήτριες. Έτσι λοιπόν, και ίσως και μετά από παρακλήσεις μαθητών διαγράφηκαν πολλές αναρτήσεις και οι διαχειριστές δήλωσαν πως τα προσβλητικά σχόλια δεν θα δημοσιεύονταν και αν κάποιος προσβληθεί από κάτι θα διαγράφεται αμέσως.

Κάπως έτσι συνέχισε η λειτουργία του μέχρι τις 12/11 όταν υπήρξε μια διακοπή με το επόμενο σχόλιο να δημοσιεύεται στις 5/. Από τότε το προφίλ φαίνεται να «έχει πεθάνει» καθώς ελάχιστα είναι αυτά που ακολούθησαν με τον διαχειριστή να παραμένει ένα τεράστιο μυστήριο.

Το ερώτημα που τίθεται όμως είναι αν τέτοιες πρωτοβουλίες συμβάλλουν σε μια πιο ανοικτή και ειλικρινή κοινότητα και αν τελικά υπονομεύουν τον σεβασμό και την αλληλεγγύη μεταξύ μας. Πού τελειώνει το χιούμορ και πού ξεκινά η προσβολή; Ποιος είναι ο υπαίτιος αν κάποιος διασυρθεί δημόσια; Ο αποστολέας του μηνύματος ή αυτός που το δημοσιεύει;

Τελικά ήταν ένα αθώο παιχνίδι ή μήπως χάσαμε τον έλεγχο;

Συνάντηση με τον μεγάλο δάσκαλο της γλώσσας, κ. Γεώργιο Μπαμπινιώτη

Γράφει η Ευαγγελία Νικολάου Β31 και η Μελίνα Αθανασιάδου Β31

«Η γλώσσα είναι έργο ζωής αφού είναι η έκφραση της σκέψης και της ψυχής μας. Μέσα από τους δρόμους των λέξεων ανοίγουν οι πύλες των εννοιών, με τις οποίες ο άνθρωπος υπάρχει και πορεύεται».

Με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα Ελληνικής Γλώσσας που τιμάται στις 9 Φεβρουαρίου το Παγκύπριο Γυμνάσιο διοργάνωσε μια διάλεξη με τον διακεκριμένο καθηγητή γλωσσολογίας και πρώην πρύτανη του Πανεπιστημίου της Αθήνας, τον σπουδαίο επιστήμονα και δάσκαλο Γεώργιο Μπαμπινιώτη. Η διάλεξη αυτή είχε ως θέμα της τη σημαντικότητα και την ιδιαιτερότητα της ελληνικής γλώσσας. Συγκεκριμένα, έγινε παρουσίαση του θεματικού τρίπτυχου που αφορά στη διαχρονική συνέχεια της ελληνικής γλώσσας, την καλλιέργειά της αλλά και την οικουμενική παρουσία της.

Ο κ. Μπαμπινιώτης τόνισε την αδιάλειπτη παρουσία της ελληνικής της γλώσσας για 40 ολόκληρους αιώνες. Η σημερινή ελληνική γλώσσα είναι ριζωμένη και αποτελεί εξέλιξη της γλώσσας του Ομήρου, των φιλοσόφων της αρχαίας Ελλάδας, της Βυζαντινής περιόδου και της νεότερης εποχής. Το ποσοστό των λέξεων που χρησιμοποιούνται μέχρι και σήμερα και προέρχονται από το αρχαίο Βυζάντιο είναι 85-90%. Αυτό δεν μπορούμε να το συναντήσουμε πουθενά αλλού στον κόσμο. Παρόλο που πέρασαν πολλοί κατακτητές από την Ελλάδα και ενσωματώθηκαν νέες λέξεις, η βάση της γλώσσας παρέμεινε η ίδια. Ακόμη, η συνέχεια της γλώσσας συνδέεται άμεσα με τον γραπτό λόγο, αφού έτσι αποτυπώνονται, διασώζονται και διαδίδονται κείμενα. Μεγάλοι φιλόσοφοι όπως ο Πλάτωνας και ο Αριστοτέλης μας διδάσκουν μέσα από τα κείμενά τους την αλήθεια, τη δικαιοσύνη και τη λογική εξήγηση του κόσμου. Προκύπτει λοιπόν το ερώτημα πώς θα μαθαίναμε γεγονότα στην ιστορία χωρίς τον

Ηρόδοτο και τον Θουκυδίδη; Φυσικά δεν μπορούμε να διαβάσουμε τα κείμενα χωρίς να ξέρουμε πρώτα το ελληνικό αλφάβητο. Σύμφωνα με τον Γαλιλαίο, η μεγαλύτερη ανακάλυψη του ανθρώπου είναι το ελληνικό αλφάβητο, αφού με 24 γράμματα και λίγους κανόνες μπορείς να εκφράσεις λεκτικά τα πάντα.

Η συνέχεια της γλώσσας φαίνεται και στην Κύπρο. Ξεκίνησε με την πρωτομυκηναϊκή γλώσσα και συνέχισε με την κυπρομινωική γραφή η οποία ακόμη δεν έχει αποκρυπτογραφηθεί. Τον 11ο αιώνα εμφανίστηκε και το κυπριακό συλλαβικό το οποίο έχει κοινά στοιχεία με την γραμμική γραφή Β' αλλά επειδή ήταν δύσκολο στην κατανόηση του αποτελεί ένα από τα πιο αινιγματικά συστήματα γραφής της αρχαιότητας.

Στη συνέχεια, ο καθηγητής Μπαμπινιώτης, εστίασε στην έννοια της καλλιέργειας της ελληνικής γλώσσας. Τόνισε ότι η συνέχεια της γλώσσας είναι άμεσα συνδεδεμένη με τις προ-

Συνέχεια στη σελίδα 4

Συνάντηση με τον μεγάλο δάσκαλο της γλώσσας, κ. Γεώργιο Μπαμπινιώτη

Συνέχεια από τη σελίδα 3

σπάθειες για την καλλιέργειά της, καθώς μόνο μέσω της συνεχούς χρήσης και διδασκαλίας της μπορεί να διασφαλιστεί η διατήρησή της για τις επόμενες γενιές. Η γλώσσα, ως ζωντανό μέσο επικοινωνίας, χρειάζεται να αναπτύσσεται και να προσαρμόζεται συνεχώς, για να ανταποκριθεί στις νέες ανάγκες της κοινωνίας. Έτσι, η καλλιέργεια της γλώσσας δεν είναι απλώς μια διαδικασία διατήρησης, αλλά και εξέλιξης και ανανέωσης που ενισχύει τη σύνδεση με το παρελθόν, ενώ ταυτόχρονα εξασφαλίζει τη βιωσιμότητά της στο μέλλον. Η καλλιέργεια της γλώσσας αποκτά ιδιαίτερη σημασία μέσω της ποίησης καθώς οι ποιητές συνδυάζουν τη γλωσσική δημιουργία με την έκφραση συναισθημάτων και ιδεών, δίνοντας νέα πνοή στη γλώσσα και ενισχύοντας τη ζωντανία της. Η Σαπφώ που μεταδίδει με λυρικό τρόπο τα πάθη και τις ανησυχίες της, ο Ησίοδος ως ποιητής και μυθογράφος καλλιεργούν περαιτέρω και εμπλουτίζουν τη γλώσσα αλλά και στη συνέχεια στα χριστιανικά χρόνια, η ελληνική γλώσσα καθώς γίνεται η επίσημη γλώσσα της Εκκλησίας καλλιεργείται και εξελίσσεται και γίνεται η γλώσσα έκφρασης της θεολογικής σκέψης. Μάλιστα οι τρεις Ιεράρχες με τη φιλοσοφική τους παιδεία και τη ρητορική τους δεινότητα, συνέβαλαν καθοριστικά όχι μόνο στη διάδοση της χριστιανικής πίστης, αλλά και στην καλλιέργεια και διατήρηση της ελληνικής γλώσσας. Μέσα από τα κείμενά τους, η γλώσσα απέκτησε θεολογικό βάθος και εκφραστική δύναμη, συνεχίζοντας έτσι τη ζωντανή της πορεία μέσα στους αιώνες.

Επιπρόσθετα, σύμφωνα με τον ομιλητή, η καλλιέργεια της γλώσσας υπήρξε στενά συνδεδεμένη και με το αρχαίο ελληνικό θέατρο, μέσω της δημιουργικής έκφρασης και του διαλόγου. Στις τραγωδίες ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής και ο Ευριπίδης αξιοποίησαν τον ποιητικό λόγο για να εκφράσουν υπαρξιακά ερωτήματα, ηθικά διλήμματα και πολιτικά ζητήματα, αναδεικνύοντας και ενισχύοντας τον πλούτο και τη δύναμη της ελληνικής γλώσσας. Παράλληλα, ο Αριστοφάνης μέσω της κωμωδίας ασχολήθηκε με τα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα της εποχής του και πολλές από τις εκφράσεις που χρησιμοποιούσε εντάχθηκαν στη γλώσσα.

Η δύναμη της γλώσσας είναι να επηρεάζει, να συγκινεί και να διαμορφώνει συνειδήσεις, όπως φάνηκε στο θέατρο, βρίσκει εξίσου σημαντική εφαρμογή και στον χώρο της διοίκησης. Η γλώσσα είναι εργαλείο πειθούς και χρησιμοποιείται για να παρθούν σημαντικές αποφάσεις και γίνεται ακόμα πιο εμφανής μέσα από τους νόμους όπου η ακρίβεια και η σαφήνεια της γλώσσας είναι καθοριστικές.

Η ελληνική γλώσσα απέκτησε οικουμενικότητα, αφού τα κείμενα που γράφτηκαν σε αυτήν επηρέασαν και συνεχίζουν να επηρεάζουν πολιτισμούς σε παγκόσμιο επίπεδο. Αυτό φαίνεται κυρίως μέσα από τον Χριστιανισμό, όπου χριστιανοί σε όλες τις άκρες του κόσμου, διαβάζουν την Καινή και την Παλαιά Διαθήκη στα αρχαία ελληνικά, ενώ το Σύμβολο της Πίστεως, η Θεία Λειτουργία και η Υμνογραφία είναι επίσης γραμμένα στα ελληνικά. Ακόμη, πολλοί φοιτητές στο εξωτερικό κλασικών σπουδών και φιλοσοφίας μαθαίνουν τα αρχαία ελληνικά και γοητεύονται από τα έργα μεγάλων φιλοσόφων και τραγωδών. Χαρακτηριστικό παράδειγμα της επίδρασης της ελληνικής γλώσσας είναι ότι από τις 166 χιλιάδες αγγλικές λέξεις, οι 50 χιλιάδες είναι ελληνικές.

Στο τέλος της διάλεξης είχαμε την ευκαιρία να υποβάλουμε κάποιες ερωτήσεις. Μια από τις ερωτήσεις αυτές ήταν «Ποιο είναι το «σφάλμα» της ελληνικής γλώσσας;». Η απάντηση του κ. Μπαμπινιώτη ήταν ότι δεν την κατέχουμε στον βαθμό που θα έπρεπε. Η γλώσσα μας είναι η ταυτότητά μας και για αυτόν ακριβώς τον λόγο πρέπει να αφιερώνουμε χρόνο στη μελέτη της. Η γλώσσα είναι έργο ζωής, αφού είναι η έκφραση της σκέψης μας. Η ερώτηση όμως που είχαν οι περισσότεροι μαθητές είναι αν η ελληνική γλώσσα κινδυνεύει να εξαφανιστεί. Σύμφωνα με τον κ. Μπαμπινιώτη η ελληνική γλώσσα δεν πρόκειται να εξαφανιστεί. Σίγουρα θα εξελιχτεί, θα αλλάξει η ορθογραφία κάποιων λέξεων και θα εισαχθούν νέες λέξεις, αλλά δεν θα χαθεί.

Στο τέλος, μιλήσαμε για την τεχνητή νοημοσύνη και την επίδρασή της στην παιδεία. Ο κ. Μπαμπινιώτης υποστηρίζει πως όταν χρησιμοποιηθεί με σωστό τρόπο μπορεί να βοηθήσει σε μεγάλο βαθμό. Εξήγησε ότι κερδίζουμε χρόνο, γνώσεις και χρήσιμες πληροφορίες. Παρ' όλα αυτά δεν πρέπει να κλέβουμε τις πληροφορίες, αλλά να χρησιμοποιούμε την κριτική μας σκέψη, να συγκρίνουμε και να διασταυρώνουμε από διάφορες πηγές τις πληροφορίες που μας δίνει.

Καταληκτικά, ο καθηγητής τόνισε ότι πρέπει να αγαπάμε τη γλώσσα μας και να προσπαθούμε καθημερινά να δουλεύουμε τα ελληνικά. Αφού, όπως είπε και ο Ηράκλειτος η γλώσσα είναι το «γίγνεσθαι». Η ελληνική γλώσσα αποτελεί κληρονομιά και δύναμη για όλους μας. Πρέπει λοιπόν να διασφαλίσουμε ότι θα συνεχίσει να διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στην παιδεία, την πολιτιστική κληρονομιά και τη διαμόρφωση του μέλλοντός μας.

Υπηρετούν κι αυτοί τον ανθρωπισμό

Γράφει ο Μιχάλης Χριστοφόρου, Β21

Κάθομαι μπροστά στον υπολογιστή και βλέποντας την γραμμούλα να αναβοσβήνει πάνω σε μια λευκή σελίδα της Word, προσπαθώ να σκεφτώ τι να γράψω. Βλέπω την ημερομηνία στην άκρη της οθόνης, Πέμπτη, 1η του Μάη. Η εργατική Πρωτομαγιά. Τι να γράψω άραγε που να μπορεί να αποδώσει τη μεγάλη σημασία που έχει αυτή τη μέρα; Τι μπορεί να γράψει ένας μαθητής λυκείου για τους ανθρώπους εκείνους, τους απλούς εργάτες που εξεγέρθηκαν διεκδικώντας το αυτονόητο, ποιότητα στις συνθήκες εργασίας τους; Τι παρά μόνο ένα αφιέρωμα σε όλους εκείνους που πρέπει να γιορτάζουμε ολόχρονα, όχι μόνο σήμερα.

Όλοι ξέρουμε τι πάει να πει εργάτης. Κατά τον περί Προστασίας των Μισθών Νόμο του 2007 (35(Ι)/2007), «εργοδοτούμενος» σημαίνει πρόσωπο που εργάζεται για άλλο πρόσωπο, είτε δυνάμει σύμβασης εργασίας ή μαθητείας, είτε κάτω από τέτοιες περιστάσεις, από τις οποίες μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη σχέσης εργοδότη εργοδοτούμενου. Είναι μια από τις κύριες έννοιες της ζωής και ως ιδιότητα υπάρχει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Όλοι οι εργάτες πρέπει να γιορτάζονται την Πρωτομαγιά ανεξάρτητα από το φύλο, την ηλικία και το χρώμα του δέρματός τους.

Δυστυχώς, δεν μπορώ να γράψω για όλους. Γι' αυτό θα ήθελα να αναφέρω αυτούς που δεν θα είναι παρόντες για να γιορτάσουν την Πρωτομαγιά στις αντίστοιχες χώρες τους. Ακόμη και αν δεν το καταλαβαίνουμε, αυτοί είναι τα γρανάζια που γυρνάνε για να φτάσει η ανθρωπιστική βοήθεια που είναι καθοριστική για την επιβίωση τόσων ανθρώπων.

Εργάτης δεν σημαίνει μόνο ταμίας σε υπεραγορά ή εργαζόμενος σε γραφείο. Εργάτης είναι και ο απλήρωτος νοσηλευτής στα πεδία μάχης που βοηθά τους αμάχους να επιβιώσουν σε πρόχειρα κρεβατάκια. Είναι ο οδηγός φορτηγού τροφίμων στη Γάζα που διακινδυνεύει τη ζωή του αποφεύγοντας νάρκες. Είναι ο εθελοντής κτηνίατρος που γυρίζει τους δρόμους του Κονγκό και του Μιανμάρ δίνοντας δεύτερη ευκαιρία σε άρρωστα αδέσποτα. Είναι οι άφοβοι συντάκτες εφημερίδων που διεκδικούν το δικαίωμα λόγου τους σε χώρες που προσπαθούν να τους το αφαιρέσουν. Αυτοί είναι οι εργάτες που διαθέτουν όλο τους τον χρόνο και την ενέργεια απλά για να μπορεί ένας άνθρωπος να ξυπνήσει το επόμενο πρωί. Αυτοί οι άνθρωποι αξίζουν αγάπη και υποστήριξη.

Παρ' όλα αυτά, υπάρχουν άτομα ή οργανώσεις που εκμεταλλεύονται τις ιστορίες αυτών των ατόμων και στοχεύουν στην πρόκληση διχόνοιας ανάμεσα στους πολίτες. Η παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας δεν είναι μέρος κάποιου μανιφέστου ή πολιτική άποψη. Πρέπει να παρέχεται προς όφελος όλων των καλοκάγαθων μελών της κοινωνίας. Ενωμένοι νικούμε την καταστροφή, διχασμένοι την ενισχύουμε.

Το ύψιστο αντικείμενο της ιδεολογίας

«... ο άνθρωπος δεν καταναλώνει για να ζει,
αλλά ζει για να καταναλώνει.»

-Σαράντος Καργάκος

Γράφει ο Άγγελος Παντελίδης, Γ21

Το κείμενο αυτό θα ασχοληθεί με Λακανικές και Ζιζεκιανές ιδέες που αναμειγνύονται μεταξύ τους, οπότε θα προσπαθήσω να τις παρουσιάσω με μια λογική πορεία. Η πρώτη μου θέση είναι η εξής: Κατά τον Lacan, η υποκειμενικότητα του ανθρώπου είναι κατά βάση υστερική. Δηλαδή το υποκείμενο δεν ξέρει τι θέλει και ποιος είναι. Έτσι πρέπει το υποκείμενο να εγκαταστήσει ένα συμβολικό πλαίσιο που του επιτρέπει να αυτοπροσδιορίζεται. Όσον αφορά το συμβολικό αυτό πλαίσιο, αξίζει να σημειωθεί πως για τον Lacan, δεν υπάρχει η Πλατωνική διχοτομία μεταξύ φαντασίωσης και πραγματικότητας, το κόκκινο και το μπλε χάπι όπως απεικονίζεται στην ταινία των αδερφών Wachowski "The Matrix". Αν αφαιρέσεις τις συμβολικές δομές που βρίσκονται στην βάση της πραγματικότητας, δεν θα πάρεις την πραγματικότητα (βλ. Θεωρίες περί Σεξ του Žižek, Župančič, Lacan και ανάλυση Marx). Έτσι για τον Lacan το υποκείμενο για να έχει πρόσβαση στην πραγματικότητα, χρειάζεται ένα συμβολικό πλαίσιο που να εμπεριέχει μια οργάνωση ταυτότητας και πόθου.

Ο Žižek επιχειρηματολογεί πως η ιδεολογία (στην προκειμένη περίπτωση ο καπιταλισμός) μας προσφέρει ένα προπαρασκευασμένο συμβολικό πλαίσιο. Με περιεχόμενα τι μπορούμε να πιστεύουμε και να ποθούμε για τον εαυτό μας. Μία δομή φαντασιώσεων που μας επιτρέπει να έχουμε πρόσβαση στην πραγματικότητα, χωρίς να παθαίνουμε την Λακανική υστερία που αναφέρθηκε παραπάνω. Μας προσφέρει κάτι να αποκαλούμε εγώ και

κάτι να λέμε επειδή. Ταυτότητα και νόημα.

Τι είναι το νόημα που προσφέρει αυτή η προπαρασκευασμένη φαντασίωση; Το Προϊόν. Σε μια καπιταλιστική κοινωνία το προϊόν δεν είναι ποτέ απλά ένα προϊόν. Πάντα έχει κάποιες συμβολικές ιδιότητες. Π.χ. το αυτοκίνητο δεν είναι απλά ένα αυτοκίνητο. Είναι η ιδέα της ελευθερίας, για αυτό το αυτοκίνητο διαφημίζεται σε εξωτικά μέρη, πολύ συχνά χωρίς δρόμους. Το σύμβολο πάνω στο αυτοκίνητο θα καθορίσει την τιμή του και όχι η ποιότητα κλπ.

Τι ταυτότητα προσφέρει αυτό το προπαρασκευασμένο συμβολικό πλαίσιο; Σκεφτείτε πως περιγράφετε τον εαυτό σας με βάση το τι είναι διαθέσιμο στην αγορά, συγκεκριμένα το fan culture. Marvel/DC, PlayStation/Xbox, TikTok/Instagram, iPhone/Samsung, Barcelona/Real Madrid, Metallica/Megadeth, Coca Cola/Pepsi, Cat/Dog κτλ. Όλα τα παραπάνω σου επιτρέπουν να ορίσεις τον εαυτό σου και ταυτόχρονα να στείλεις ένα μήνυμα στους γύρω σου για το τι είδους άτομο είσαι. Παράλογο και όμως λειτουργεί.

Το προϊόν όμως χρειάζεται κάτι περισσότερο για να μπορεί να διατηρεί την «αγνότητά» του, την ικανότητά του να παρέχει σκοπό και νόημα. Οι συνθήκες που του επιτρέπουν την ικανότητα του αυτή, εκτός από αυτές που ήδη αναφέρθηκαν, είναι οι εξής: Πρώτον, εξυπηρετεί την φύση του πόθου. Κατά τον Lacan το υποκείμενο ποτέ δεν ξέρει τι θέλει. Το αντικείμενο του πόθου του είναι ανύπαρκτο. Το μόνο που πραγματικά ποθεί είναι να μένει πάντα ανικανοποίητος, ποθεί το να ποθεί. Δεν θέλουμε να ικανοποιηθούμε. Αυτή ακριβώς η λειτουργία δημιουργεί την καταναλωτική κουλτούρα. Αυτή στη συνέχεια δίνει στο προϊόν μυστικιστικές ικανότητες (όπως το παράδειγμα με το αυτοκίνητο). Γίνεται ως έννοια όλο και πιο συμβολική και δυσνόητη. Ως αποτέλεσμα το

προϊόν αποκτά την ιδιότητα του τοτέμ (bourgeoisie ideology), το τι αποκαλεί ο Freud και αργότερα ο Lacan το "Das ding". Είναι ένα απλό αντικείμενο που έχει συμβολικά καταγραφεί στη συνείδησή μας στην διάσταση του ύψιστου. Ένα απλό αντικείμενο που το υποκείμενο αφιερώνει όλη του τη ζωή στο να το αποκτήσει. Το προϊόν είναι κάτι που δεν μπορεί να αποκτηθεί ποτέ σε ικανοποιητικό βαθμό με αποτέλεσμα το κυνήγι να μην τελειώνει ποτέ. Χωρίς ο κυνήγος να χάνει ποτέ το ενδιαφέρον του.

Εν κατακλείδι για να συσχετίσω την προμετωπίδα άμεσα με το κείμενο θα σας αφήσω με το εξής συμπέρασμα: Ο άνθρωπος είναι μια σχέση που σχετίζεται με τον εαυτό του μέσω της κατανάλωσης, ή είναι εκείνη η σχέση στην οποία η κατανάλωση σχετίζεται με τον ίδιο τον εαυτό της, ο άνθρωπος δεν είναι η κατανάλωση, αλλά η κατανάλωση είναι εκείνη η πράξη μέσω της οποίας αυτός σχετίζεται με τη ζωή του. Γίνεται η ίδια του η ζωή ένα προϊόν, που σημαίνει πως δεν ζει για να καταναλώνει αλλά καταναλώνει για να ζήσει μέσω του να ζει για να καταναλώνει.

Μην αγχώνεσαι για μικροπράγματα

ή DON'T STRESS OVER LITTLE THINGS

Γράφει η Ήβη Παπακυριακού, Γ34α

Ως τελειόφοιτη μπορώ να πω ότι το άγχος για μικροπράγματα είναι σχεδόν αναπόφευκτο. Είμαστε σε μια φάση που όλα μοιάζουν καθοριστικά για το μέλλον μας: παγκύπριες, επιλογές σπουδών, προσδοκίες γονιών αλλά και η συνεχής πίεση να "πετύχουμε". Και μάλιστα να πετύχουμε σε όλα. Λες και αν δεν "πετύχουμε" σε όλα θα είναι το τέλος του κόσμου. Ένα μικρό λάθος, μια μικρή παρέκκλιση, μπορεί να φαίνεται κάτι τεράστιο στα δικά μας μάτια και να ρίχνει την αυτοπεποίθησή μας κατευθείαν. Ας πούμε ένα διαγώνισμα που δεν έχει το αποτέλεσμα που θα θέλαμε, ένα σχόλιο καθηγητή που δεν μας αρέσει, μια ερωτική απογοήτευση.

Όσο κι αν ακούγονται υπερβολικά όλα αυτά, νιώθουμε πως δεν έχουμε περιθώρια σφάλματος. Όταν όλα γύρω μας δείχνουν πως αυτή η χρονιά «κρίνει το μέλλον μας», αφού είναι η τελευταία, είναι δύσκολο να μην αγχωνόμαστε ακόμα και για τα πιο απλά. Άρα αυτή η συμβουλή που ακούμε από όλους και λέμε συχνά μεταξύ μας «Μην αγχώνεσαι» είναι δύσκολο να εφαρμοστεί στην πράξη.

Μήπως όμως πρέπει να δούμε τα πράγματα αλλιώς; Μήπως από κάποια απόσταση και από άλλο φακό; Λοιπόν, αυτό που θα πρότεινα για αρχή είναι να παίρνουμε μια βαθιά ανάσα, όταν νιώθουμε την πίεση να μας κυριεύει. Δεν φαντάζεσαι πόσο μπορεί να βοηθήσει. Να θυμάσαι ότι κανένα μικρό λάθος ή στραβοπάτημα δεν καθορίζει όλη σου τη ζωή. Ότι κι αν γίνει φέτος, υπάρχουν πάντα δρόμοι, επιλογές, ευκαιρίες. Μην αφήνεις την πίεση και το στρες να σε κάνει να ξεχνάς ποιος είσαι και πόσα αξίζεις -όχι για τις επιδόσεις σου, αλλά για την προσπάθεια που βάζεις και τον άνθρωπο που γίνεσαι μέσα απ' όλα αυτά.

Τελειώνοντας το σχολείο και μπαίνοντας στον στίβο που λέγεται ζωή, νομίζω πως όλα όσα περάσαμε στα σχολικά θρανία ίσως και να φαίνονται μικρά. Ίσως επειδή θα εμφανιστούν άλλα μεγαλύτερα ζητήματα. Αλλά όλα αυτά είναι μέρος της διαδικασίας. Είναι μέρος της ζωής. Και η ζωή ότι και να συμβαίνει έχει την ομορφιά της. Μην το ξεχνάς. Γι' αυτό σταμάτα να αγχώνεσαι για μικροπράγματα και ζήσε όσο πιο όμορφα, απλά και δημιουργικά μπορείς. Ή απλά ζήσε!

«Είσαι πλούσια να το θυμάσαι πάντα»

Γράφει η Άννα Πηγασιού, Γ61

Τα λεφτά δεν φέρνουν την ευτυχία. Πόσες φορές έχουμε ακούσει αυτή την έκφραση. Μια μικρή και εύκολη λύση για τα πάντα. Από πού όμως αρχίζει η ευτυχία; Ποιος την καθοδηγεί και πού πάει; Η ευτυχία πάντα είχε οδηγό, ήταν όμορφη και πλούσια. Ήταν συνοδηγός. Στο πίσω κάθισμα καθόταν πάντα η αγάπη, μαζί με τα υπόλοιπα συναισθήματα και τα παραμύθια που έλεγαν οι άνθρωποι για να ξεγελούν τη δυστυχία τους. Δυστυχώς όμως οι άνθρωποι που δυσκολεύονται να βρουν το δικό τους αυτοκίνητο πολλές φορές καταφεύγουν στην αγορά του.

Όλοι οι άνθρωποι, θέλοντας και μη, είμαστε γεμάτοι τρύπες. Κάποιοι με λιγότερες και κάποιοι με περισσότερες. Φανταστείτε τις τρύπες σαν μικρές αόρατες πληγές, που όταν τις αγγίξεις τις περισσότερες φορές πονάνε. Είναι πραγματικά στενάχωρο το γεγονός πως πολλοί άνθρωποι πιστεύουν πως ένα ακριβό αυτοκίνητο, ένα μεγάλο σπίτι, ένας καινούριος υπολογιστής μπορούν να συμβάλουν έστω και στο ελάχιστο στην επούλωση αυτών των πληγών, στο κλείσιμο κάθε τρύπας.

Πρόσφατα κάποιος που αγαπώ πολύ μοιράστηκε μαζί μου πως είμαι πλούσια και πως στη ζωή μου θα πρέπει να το θυμάμαι πάντα. Γιατί οι τρύπες δεν σε κάνουν κενό, σε κάνουν απλά άνθρωπο. Όλοι κρύβουμε μέσα μας ένα θησαυρό. Πόσοι όμως έχουν τη δύναμη να τον βγάλουν στην επιφάνεια; Εδώ βρίσκεται και η ουσία.

Αν όλοι οι άνθρωποι ψάχναμε το νόημα της ζωής στα πιο μικρά, «στο ήρεμο ψωμί, στα δίκαια χέρια, στην αιώνια ελπίδα», ίσως τότε να γεμίζαμε λίγο το μέσα μας. Η ευτυχία βρέθηκε σε μικρές καθημερινές στιγμές και σε μια συνέντευξή της ομολόγησε πως τελικά δεν αγοράστηκε ποτέ.

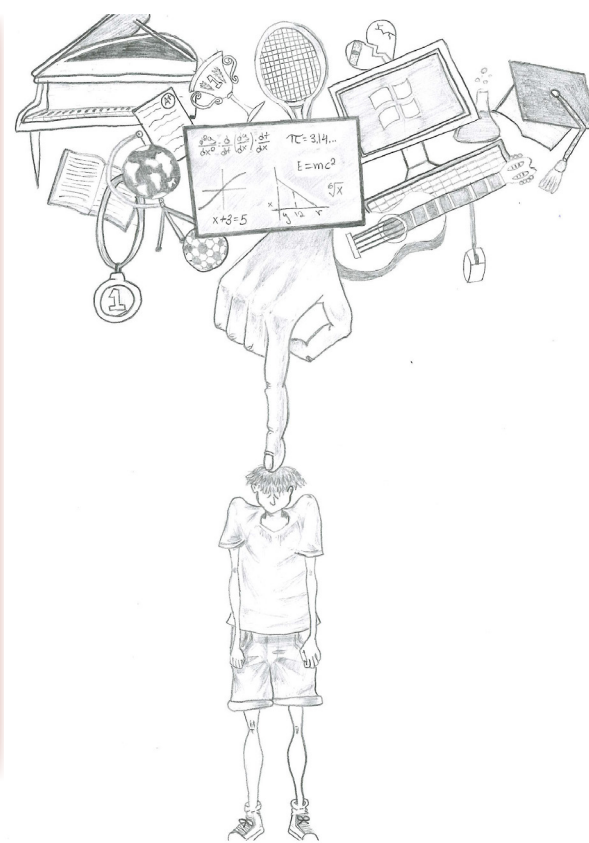
Όλο και θεριεύει το άγχος των μαθητών

Επιμέλεια έρευνας: Θέλμα Μαυρομουστάκη Β31 και Εβελίνα Μιχαήλ Β33

Αφορμή για την πιο κάτω έρευνα αποτέλεσε η προσωπική μας εμπειρία ως μαθήτριες Β' λυκείου. Αυτή η χρονιά ήταν ιδιαίτερα απαιτητική και καθοριστική για την μετέπειτα πορεία μας στην Γ' λυκείου. Κατά τη διάρκεια της φετινής χρονιάς παρατηρήσαμε ότι αρκετοί μαθητές έρχονται αντιμέτωποι με έντονο άγχος, το οποίο προέρχεται κυρίως από σχολικές υποχρεώσεις, διαγωνίσματα και εξετάσεις. Έτσι, νιώσαμε την ανάγκη να εμβαθύνουμε περισσότερο σε αυτό το τόσο επίκαιρο και ενδιαφέρον θέμα.

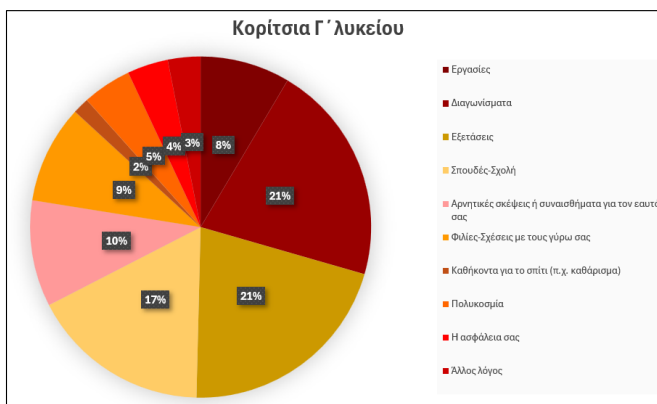
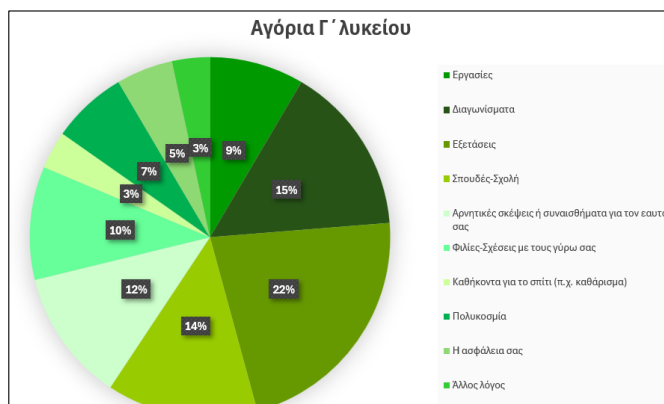
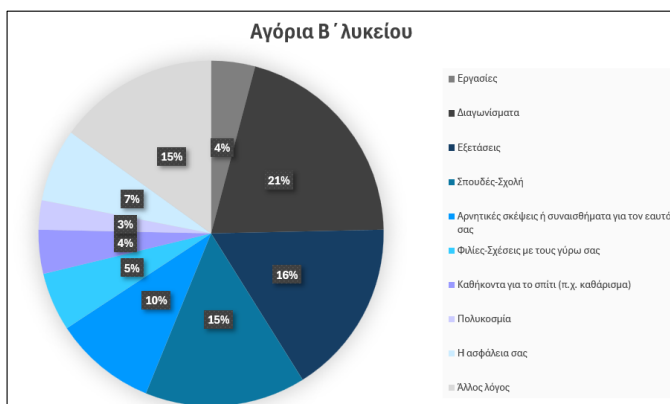
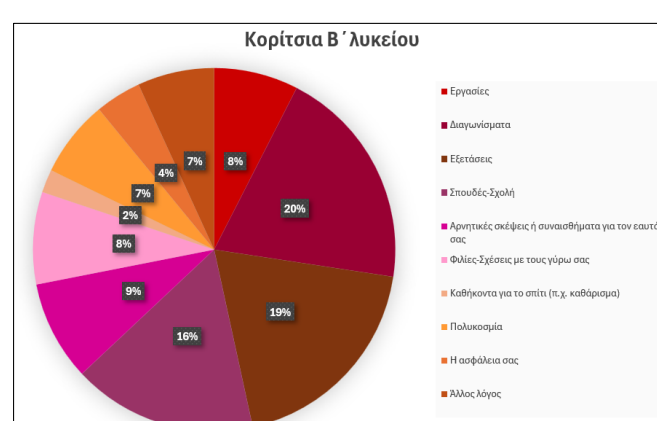
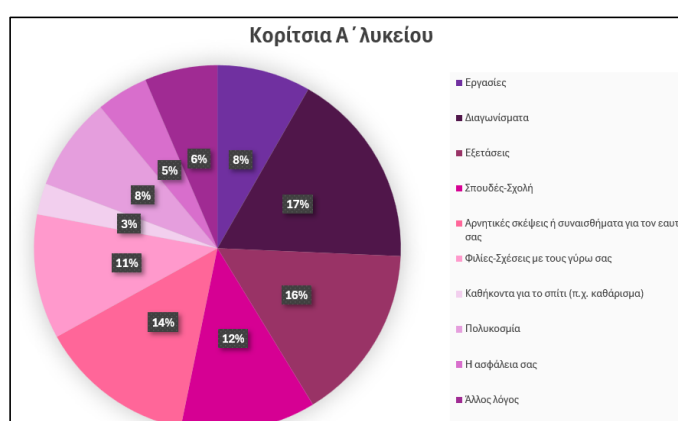
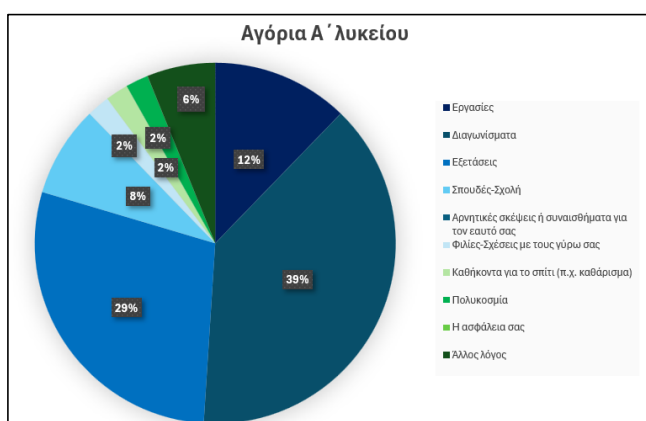
Το άγχος μπορεί να επηρεάσει είτε την προσωπική μας ζωή, είτε την σχολική μας επίδοση. Το 23,7% των αγοριών δεν επηρεάζονται από το άγχος. Από την άλλη, δεν υπάρχει ούτε ένα κορίτσι που να μένει ανεπηρέαστο. Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι η προσωπική ζωή του 24% των κοριτσιών επηρεάζεται πάρα πολύ από το άγχος, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό για τα αγόρια είναι 13%. Το 20% των αγοριών δήλωσαν πως δεν έχουν ποτέ στήριξη σε αντίθεση με το 25% των κοριτσιών που δήλωσαν ότι έχουν πάντα στήριξη από κάποιον. Συγκεκριμένα, το 56% όλων των μαθητών έχουν στήριξη από την οικογένεια τους και το 65% από τους φίλους τους. Επιπλέον, το 15% των μαθητών επισκέπτονται ψυχολόγο και 8% έχουν στήριξη από τους καθηγητές τους.

Ακολουθούν τα πορίσματα της έρευνας.

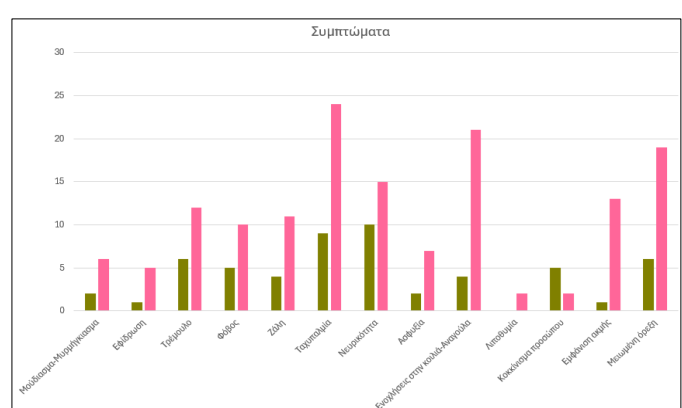
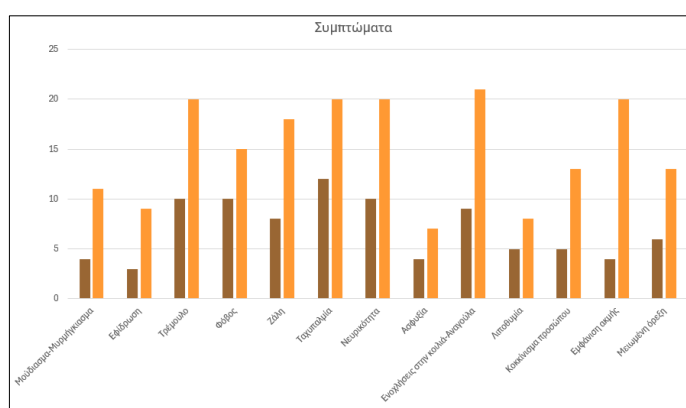
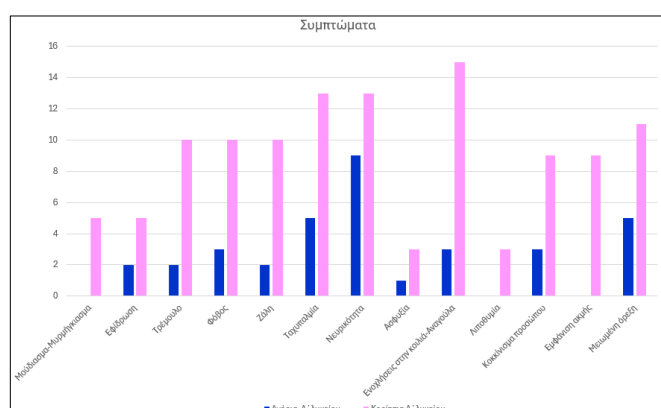
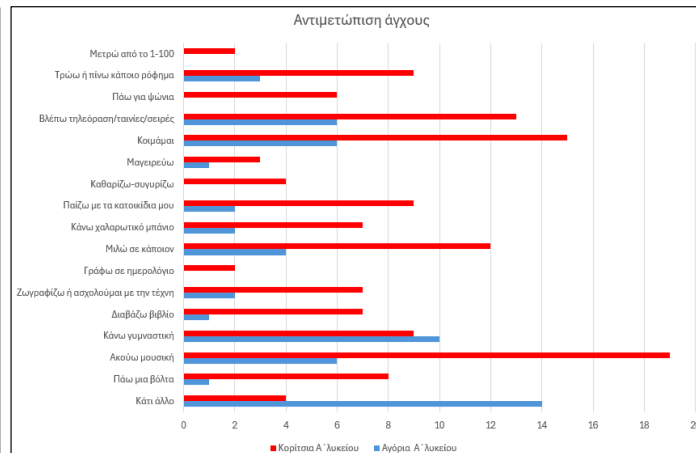
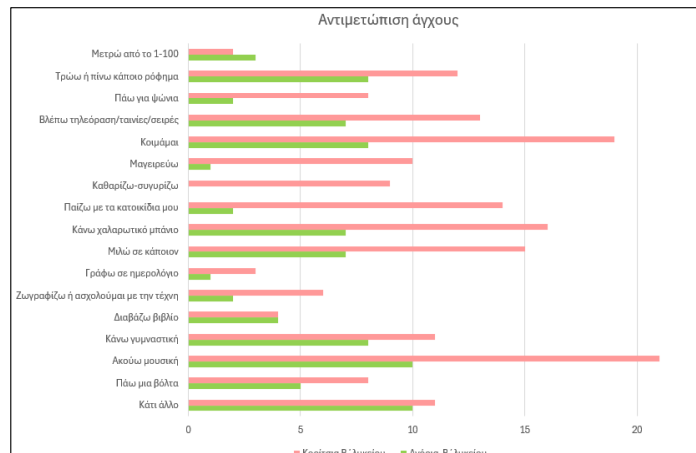
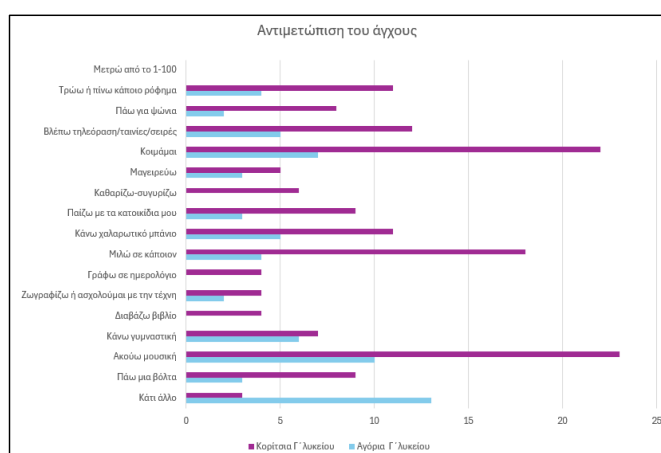

Νικόλ Χρυσοβαλάντω Κλεάνθους Β31

Τι σας προκαλεί άγχος;

Πώς αντιμετωπίζετε το άγχος σας;

Μια συγκινητική κατάθεση ψυχής από τη σπουδαία Κύπρια Παραολυμπιονίκη Καρολίνα Πελενδρίτου

Επιμέλεια συνέντευξης: Ασπασία Ζήνωνος Γ11 και
Ελένη Καρμιώτου Γ53α

4 Οκτωβρίου 2024

Η Καρολίνα Πελενδρίτου μοιράστηκε μαζί μας την αθλητική της πορεία, τις εμπειρίες της, τις δυσκολίες που αντιμετώπισε λόγω των προβλημάτων υγείας, αλλά και τα μεγάλα της επιτεύγματα. Απάντησε με αφοπλιστική ειλικρίνεια σε όλες τις ερωτήσεις που της υποβάλαμε, ενώ αναφέρθηκε στους μελλοντικούς της στόχους και σχέδια.

Η δύναμη, το πάθος και η αποφασιστικότητά της αποτελούν παράδειγμα και πηγή έμπνευσης για όλους μας. Την ευχαριστούμε θερμά για την παρουσία της και για τα μηνύματα ελπίδας και αγώνα που μας μετέφερε. Ήταν μια συγκλονιστική και γεμάτη έμπνευση συνέντευξη, που θα μείνει χαραγμένη στις καρδιές μας.

- Πίστευες ποτέ όταν ήσουν μαθήτρια ότι θα έφτανες τόσο ψηλά;

Σίγουρα, δεν φανταζόμουν ότι θα έφτανα τόσο ψηλά στη ζωή μου με αυτό που επέλεξα να κάνω. Είχα όμως και τα όνειρα και τους στόχους, και κάποια στιγμή ήθελα πάρα πολύ να πάρω μέρος σε Ολυμπιακούς Αγώνες και να πάρω ένα μετάλλιο. Όλο αυτό φάνταζε τόσο δύσκολο και ακατόρθωτο, όμως τελικά κατάλαβα στην πορεία της ζωής μου, ότι όταν θέλεις κάτι πάρα πολύ, πρέπει να παλέψεις, γιατί τίποτα δεν σου χαρίζεται. Χρειάζεται πολλή δουλειά και επιμονή και προσπάθεια και έτσι ήρθε το πρώτο μετάλλιο της Αθήνας. Όμως, στη συνέχεια δεν μπορούσα να φανταστώ αυτή την εξέλιξη.

- Πώς βιώσατε πριν τόσα χρόνια το ιατρικό νέο για την απώλεια της όρασής σας;

Ήταν μία πολύ δύσκολη περίοδος της ζωής μου. Όταν ήμουν 9 ετών, η κοινωνία της Κύπρου αντιμετώπιζε διαφορετικά τα άτομα με αναπηρία. Ξαφνικά, άλλαξαν όλα τα δεδομένα της ζωής μου. Έπρεπε να προσαρμοστώ σε μια νέα πραγματικότητα, που φυσικά δεν μπορούσα να αποδεκτώ, γιατί ήμουν πολύ δραστήρια, με πολύ έντονη προσωπικότητα. Ξαφνικά κλείστηκα τελείως στον εαυτό μου. Δεν μπορούσα να το διαχειριστώ, δεν ήξερα τον τρόπο και μπορώ να πω πως ούτε το περιβάλλον του σχολείου ήξερε να διαχειριστεί εμένα. Ήταν ένα πάρα πολύ δύσκολο και βασικό πρόβλημα της καθημερινότητάς μου, γιατί έπρεπε να ενταχθώ στην κοινωνία του σχολείου και όταν η κοινωνία του σχολείου που περνάμε τόσες ώρες, δεν μπορεί να αγκαλιάσει και να υποστηρίξει ένα παιδί με διαφορετικότητα νομίζω του δημιουργεί περαιτέρω προβλήματα. Γι' αυτό είναι πολύ σημαντική η κατάρτιση και των καθηγητών και των δασκάλων προς αυτή την κατεύθυνση, ούτως ώστε ένα παιδί να πηγαίνει στο σχολείο και να νιώθει χαρά. Εγώ ένιωθα θλίψη, έβαζα τα κλάματα κάθε πρωί και βίωνα μία κατάσταση που δεν μπορούσα να αντέξω. Γι' αυτό και πολλές φορές λέω ότι ποτέ δεν θα γύριζα πίσω στα σχολικά μου χρόνια. Ήταν μία δύσκολη περίοδος, αλλά ισορρόπησε με τον αθλητισμό. Όμως αυτός ήταν ένας διαρκής αγώνας, καθημερινός, ούτως ώστε να μπορέσω πρώτα να αποδεχθώ τον εαυτό μου αλλά και για να αλλάξουν πράγματα στην κοινωνία της Κύπρου. Μπορώ να πω ότι σήμερα τα πράγματα σίγου-

ρα καλύτερα με αρκετά περιθώρια βελτίωσης.

- Και αφού γυρίσαμε το χρόνο τόσο πίσω, τι είναι αυτό που σας έλειψε ως παιδί;

Μου έλειψε να είμαι πιο ανέμελη, πιο χαρούμενη, όχι τόσο πιεσμένη μέσα στον κόσμο μου, να βιώσω περισσότερο την ελευθερία. Εγώ έπρεπε να διαχειριστώ πράγματα, με σκέψεις πολύ μεγαλύτερου παιδιού, οπότε πολύ γρήγορα ωρίμασα, και έχασα μια περίοδο της ζωής μου, την παιδικότητά μου.

- Ήταν η κολύμβηση μια διέξοδος; Πώς ανακαλύψατε το ταλέντο σας στην κολύμβηση;

Ναι, η κολύμβηση ήταν μια διέξοδος, όπως και ο αθλητισμός γενικότερα. Υπήρχαν πολλά πράγματα που δεν μπορούσα να κάνω και με ενοχλούσαν. Έτσι, εντάχθηκα στον αθλητισμό και στην κολύμβηση γιατί ένιωθα μια ισορροπία. Ήμουν καλή σε αυτό οπότε, κλείστηκα και πιάστηκα από την κολύμβηση. Υπήρχαν στιγμές που δεν λειτουργούσα καλά, νόμιζα ότι αρκούσε μόνο το ταλέντο και δεν είχα πολλή όρεξη για προπόνηση. Όταν όμως άρχισαν οι επιδόσεις μου να πέφτουν τότε κατάλαβα ότι χρειάζεται σκληρή δουλειά για να πετύχεις και όχι μόνο ταλέντο. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος παιδιά.

- Πώς ήταν η πρώτη επαφή με τους Παραολυμπιακούς και τα άλλα παιδιά με αναπηρίες;

Ήταν ένα μεγάλο σοκ. Το 2002 ήταν η πρώτη μου επαφή με τον Παραολυμπιακό αθλητισμό. Είχα πάει στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα της Αργεντινής, και ξαφνικά βλέπω μπροστά μου αμέτρητους αθλητές με πολύ σοβαρές αναπηρίες. Τους έβλεπα όμως να χαμογελούν, να ζουν κανονικότητα τη ζωή τους, περήφανοι, να μην είναι μίζεροι. Οι άνθρωποι με αναπηρία, δεν θέλουν κάποιον από δίπλα είτε να τους σπρώχνει, είτε να τους λέει είσαι ήρωας, ή δεν ξέρω κι εγώ τι. Πρέπει να τους φερόμαστε ως κανονικά μέλη της κοινωνίας, απλά με κάποια πρακτικά προβλήματα και διαφορετικές ικανότητες. Αυτή είναι η ορθή προσέγγιση. Δεν χρειάζεται ούτε να τους λυπόμαστε ούτε να θεωρούμε ότι εμείς μπορούμε αυτά κι εκείνοι άλλα.

Ήταν σοκ για μένα, γιατί στην Κύπρο, δεν έβλεπες άνθρωπο με αναπηρία. Ήταν όλοι μέσα στο σπίτι τους και όλες αυτές οι εικόνες για μένα ήταν πρωτόγνωρες. Σιγά σιγά είχε αρχίσει να συνηθίζω το μάτι μου, είχα αρχίσει κι εγώ να είμαι ο εαυτός μου και μου έκανε τεράστιο καλό.

- Έχετε αντιμετωπίσει διακρίσεις ή προκαταλήψεις λόγω της αναπηρίας σας και εάν ναι, πώς τις ξεπεράσατε ως ενήλικας;

Αντιμετωπίζω, ναι δυστυχώς ακόμα, λόγω της Λίμπερτη, που είναι σκύλος οδηγός. Κάποιες φορές πηγαίνουμε σε διάφορα μέρη και μας λένε «δεν επιτρέπονται τα σκυλιά». Ακόμα κι όταν εξηγεί ότι σύμφωνα με τη νομοθεσία, είναι δικαίωμα του ανθρώπου με αναπηρία να έχει το συνοδό του δεν μπορούν να το αντιληφθούν. Ο καθένας όμως μπορεί ανά πάσα στιγμή να βρεθεί στη θέση μας, οπότε πρέπει να σκεφτόμαστε διπλά και τριπλά πώς φερόμαστε, σε έναν άνθρωπο που είναι διαφορετικός. Στην αρχή θύμωνα πολύ με τους ανθρώπους που φέρονταν με αυτό το τρόπο. Μετά σκέφτηκα ότι δεν έχει νόημα να πληγώνομαι από κάποιον που είναι απαίδευτος, διότι είναι δικό

του το πρόβλημα.

- Άρα ακόμα και σήμερα η αποδοχή δεν υπάρχει στο βαθμό που θα έπρεπε από την κοινωνία;

Δεν υπάρχει γιατί νομίζω ότι οι άνθρωποι σκεφτόμαστε πιο πολύ τον εαυτό μας, τη ζωή μας, τα δικά μας προβλήματα. Είναι πολύ σημαντικό εσείς που είστε μικροί και μπορείτε να επηρεάσετε τους γονείς σας, και ανθρώπους πιο μεγάλης ηλικίας με διαφορετική νοοτροπία να το πράξετε. Εσείς μπορείτε να αλλάξετε τον κόσμο και εσείς είστε τα μέλη του αύριο, οπότε από εσάς ξεκινάνε πάρα πολλά πράγματα.

- Πιστεύετε ότι οι Παραολυμπιακοί Αγώνες λάμβαναν την αναγνώριση που τους αξίζει;

Οι Παραολυμπιακοί Αγώνες δυστυχώς δεν λάμβαναν την προσοχή που έπρεπε. Τα τελευταία χρόνια όμως υπάρχει κάποια αλλαγή και νομίζω ότι, έβαλα κι εγώ ένα λιθαράκι σε αυτή τη διαδικασία και σε εισαγωγικά, ανάγκασα κάποιους ανθρώπους να ασχοληθούν με αυτό που λέγεται Παραολυμπιακοί Αγώνες, Παραολυμπιακό Κίνημα, και είναι νομίζω ένα από τα θετικά της πορείας μου, εκτός από τα μετάλλια. Υπάρχει ενημέρωση πλέον και είναι πάρα πολύ σημαντικό ότι η κρατική τηλεόραση πρόβαλε Παραολυμπιακούς Αγώνες, γιατί είναι πολύ καθοριστικό και για τα παιδιά και για τους γονείς να έχουν εικόνες από αυτή τη διοργάνωση. Νομίζω ότι τα μηνύματα είναι πολύ σημαντικά και για τα παιδιά, και για τους μεγάλους και για μια ισορροπημένη κοινωνία. Είναι σημαντικό να βλέπουμε πώς κάποιοι άνθρωποι «υπεραθλητές», είναι εκεί παλεύουν, προπονούνται με πολύ πιο δύσκολο τρόπο, και σημειώνουν τεράστια επιτεύγματα.

- Η μετάβασή σας από τους αγώνες αρτιμελών στους παραολυμπιακούς αγώνες ήταν ένα κομβικό σημείο. Ποιες ήταν οι εσωτερικές σας μάχες και πώς καταφέρατε να αποδεχτείτε και να θριαμβεύσετε σε αυτό το νέο πλαίσιο;

Ήταν μια τρομερά δύσκολη μετάβαση, γεμάτη αμφισβήτηση και φόβο. Έπρεπε να αποδεχτώ ότι δεν θα μπορούσα πλέον να συγκριθώ με αρτιμελείς αθλητές με τον ίδιο τρόπο. Υπήρχε ο φόβος της αποτυχίας, η ανησυχία ότι οι επιτυχίες μου δεν θα είχαν την ίδια αναγνώριση. Έπρεπε να πενήσω την αθλητική μου «ταυτότητα» όπως την ήξερα. Όμως, τελικά, κατάλαβα ότι ο αθλητισμός είναι πάνω από όλα αγώνας και υπέρβαση. Οι Παραολυμπιακοί αγώνες μου άνοιξαν έναν νέο κόσμο γεμάτο δυνατότητες και περηφάνια. Ήταν μια από τις πιο σοφές αποφάσεις της ζωής μου,

Συνέχεια στη σελίδα 10

*Είναι στιγμές...μνήμες παλιές από το σήμερα στο χθες
Είναι στιγμές...όχι η ζωή μας είναι στιγμές*

Μια συγκινητική κατάθεση ψυχής από τη σπουδαία Κύπρια Παραολυμπιονίκη Καρολίνα Πελενδρίτου

Συνέχεια από τη σελίδα 8

αν και δεν ήταν καθόλου εύκολη.

- Η κατάκτηση των Παραολυμπιακών μεταλλίων ήταν μια κορυφαία στιγμή. Πώς βιώσατε εκείνη την επιτυχία και τι σήμαινε για εσάς;

Η στιγμή της κατάκτησης του πρώτου μου Παραολυμπιακού μεταλλίου ήταν σουρεαλιστική. Ένωσα ένα τεράστιο κύμα συναισθημάτων: χαρά, δικαίωση, ευγνωμοσύνη. Ήταν η απόδειξη ότι τίποτα δεν είναι ακατόρθωτο με σκληρή δουλειά και πίστη στον εαυτό σου. Ήταν σαν να έκλεινε ένας δύσκολος κύκλος και να άνοιγε ένας νέος, γεμάτος ελπίδα και ευκαιρίες. Ήταν επίσης μια μορφή «αποκατάστασης» απέναντι σε όσους δεν πίστεψαν σε μένα.

- Ποια ήταν η μεγαλύτερη δυσκολία που συναντήσατε στην επιτυχημένη σας πορεία και πώς την ξεπεράσατε;

Η μεγαλύτερη δυσκολία είναι να αντιμετωπίζεις τον κόσμο. Είναι σαν να παλεύεις, να αντιστέκεσαι, να συγκρούεσαι και να προσπαθείς να ξεπερνάς τα προβλήματα. Γιατί ό,τι και να συναντήσεις στη ζωή σου, το πρώτο θέμα είναι πώς εσύ θα αποφασίσεις να το διαχειριστείς. Πολλές φορές δεν μπορείς να διαχειριστείς τα πράγματα ούτε με καλή ψυχολογία ούτε με σωματική δύναμη. Οπότε, νομίζω ότι το πιο σημαντικό πράγμα είναι ο τρόπος που αποφασίζουμε να αντιμετωπίσουμε αυτά που μας συμβαίνουν. Είναι σαν να επιτρέπεις στον εαυτό σου να ανθίσει μέσα από τον αγώνα.

Δεν πρέπει να κλεινόμαστε στον εαυτό μας ούτε εγώ κλείστηκα. Σιγά σιγά βρήκα διέξοδο στην καρδιά μου. Δεν αρκεί απλώς τα παιδιά να έχουν τις προϋποθέσεις και το περιβάλλον να είναι φιλικό. Το σωστό είναι το

παιδί να βρει τον χώρο να εκφραστεί. Δεν μπορείς να το καταπιέσεις.

Επίσης, είναι πολύ σημαντικό να ξέρετε ότι την αξία σας την καθορίζετε εσείς. Δεν την καθορίζει κανένας άλλος. Είδα πρόσφατα μια ωραία ιστορία πάνω σε αυτό: όταν παίρνεις ένα χαρτονόμισμα των 50 ευρώ, είναι 50 ευρώ. Όταν το τσαλακώνεις, το χαρτονόμισμα είναι πάλι 50 ευρώ. Οπότε, αυτό που θέλω να πω είναι ότι ό,τι και να σας πει ο άλλος, όσο και να σας πληγώσει, η αξία σας είναι αυτό που πιστεύετε εσείς. Δεν μπορεί κανένας να σας το αλλάξει αυτό.

- Τι ήταν αυτό που σας έδινε δύναμη στη ζωή σας, τόσο στις πρώτες όσο και στις πιο πρόσφατες δύσκολες στιγμές;

Είναι λογικό πως αν όλα ήταν εύκολα δεν θα εξελισσόμασταν. Η εξέλιξή μας δεν προέρχεται από τις ευκολίες, αλλά μέσα από τις δυσκολίες και την επιμονή να μην εγκαταλείπουμε όταν αντιμετωπίζουμε εμπόδια. Αυτές οι δύσκολες στιγμές δεν αφορούν απαραίτητα μόνο την αναπηρία, αλλά και τη ζωή μου γενικότερα.

Γιατί, είτε καλό είτε κακό, δεν μας αρέσει το «όχι». Μπορεί να προκύψει ένα σοβαρό πρόβλημα, αλλά υπάρχει και η κατάσταση όπου η πραγματοποίηση ενός στόχου είναι δύσκολη. Το έχω βιώσει και για μένα αυτό είναι δύσκολο, όπως και για τον καθένα. Και είμαι άνθρωπος, όπως και ο καθένας από εσάς. Οπότε, ναι, υπάρχουν πάρα πολλές στιγμές που θέλω να τα παρατήσω. Και δεν θέλω κανένας να μου πει ότι δεν μπορώ να κάνω κάτι, γιατί αυτό δεν το αντέχω. Όμως, τότε πρέπει να ξαναψάξεις μέσα σου, να δεις τις αξίες σου, να δεις τη ζωή, να δεις τους ανθρώπους που σε αγαπούν και σε στηρίζουν. Είναι μια συνεχό-

μενη και ατελείωτη διαδικασία.

Επίσης, ο παράλληλος αγώνας μου για την εξίσωση των αθλητών με αναπηρία, που διήρκεσε 20 χρόνια, με είχε εξαντλήσει. Δηλαδή, από τη μία πάλευα να ξεπεράσω τις καθημερινές δυσκολίες και να ανταποκριθώ στις απαιτήσεις ενός πρωταθλητή, και από την άλλη πάλευα για την άρση των αδικιών. Στο δικό μου μυαλό, τα άτομα με αναπηρίες θα έπρεπε να ζούμε σε ένα πιο υποστηρικτικό περιβάλλον. Όλα αυτά λοιπόν με ενδυνάμωσαν ψυχικά.

- Ο αθλητισμός φαίνεται να έπαιξε έναν καθοριστικό ρόλο στην ψυχολογική σας ενδυνάμωση. Πώς πιστεύετε ότι μπορεί ο αθλητισμός να βοηθήσει και άλλα παιδιά που αντιμετωπίζουν παρόμοιες προκλήσεις;

Ο αθλητισμός προσφέρει πολλά. Διδάσκει πειθαρχία, θέτει στόχους, ενισχύει την αυτοπεποίθηση και προσφέρει μια αίσθηση κοινότητας. Για τα παιδιά με αναπηρία, μπορεί να είναι ένας χώρος όπου νιώθουν ίσα, δυνατά και ικανά. Μέσα από τον αθλητισμό, μπορούν να ανακαλύψουν τις δυνατότητές τους και να ξεπεράσουν τους φόβους τους. Είναι ένα πολύτιμο εργαλείο για την ψυχική και σωματική τους ανάπτυξη.

- Με ποιο μήνυμα θα θέλατε να κλείσετε;

Θέλω να πω σε κάθε παιδί, ανεξάρτητα από τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει, ότι η αξία του είναι ανεκτίμητη. Μην αφήνετε κανέναν να σας πείσει για το αντίθετο. Πιστέψτε στον εαυτό σας, αναζητήστε αυτό που σας γεμίζει και σας δίνει δύναμη, και μην φοβάστε να ζητήσετε βοήθεια. Η διαφορετικότητα είναι πηγή δύναμης και ο καθένας από εσάς έχει τη δυνατότητα να κάνει τη διαφορά στον κόσμο.

Η πλωτή περιήγηση της ζωής

28/05/25

Επιμέλεια συνέντευξης: Δέσποινα Παπά Γ21

Συνέντευξη από τον Αντρέα Χατζηττοφή

Πρόσφατα γνώρισα έναν ξεχωριστό άνθρωπο. Έναν άνθρωπο από εκείνους που δεν περνούν απαρατήρητοι, όχι για τον θόρυβο που κάνουν, αλλά για τη σιωπή που κουβαλούν. Ο Ανδρέας Χατζηττοφής, 27 ετών, αδερφός του τελειόφοιτου συμμαθητή μας Δημήτρη Χατζηττοφή, μοιάζει περισσότερο με σκέψη παρά με παρουσία. Αν και ταπεινός, άνθρωπος χαμηλών τόνων που αποφεύγει τους μονολόγους, μας μίλησε για την ενδιαφέρουσα ζωή του και τα ταξίδια του ως ναυτικός. Απάντησε με χιούμορ και χαμόγελο σε όλες μας τις ερωτήσεις.

Η αρχική του σκέψη του Αντρέα ήταν να ακολουθήσει καριέρα στον στρατό, και μάλιστα στις ειδικές δυνάμεις. Όμως, η έμφυτη κλίση του στα μαθηματικά και τη φυσική τον οδήγησε τελικά στον χώρο της μηχανικής. Έτσι, σπούδασε Μηχανολόγος Μηχανικός στην Αγγλία. Στη συνέχεια, η αγάπη του για τη θάλασσα και τα ερεθίσματα από την οικογένειά του τον ώθησαν να συνεχίσει με μεταπτυχιακές σπουδές στη Σκωτία, στον τομέα της ναυτικής μηχανικής (marine engineering). Όπως δηλώνει χαρακτηριστικά, είναι ερωτευμένος με τη μηχανική.

Μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του, επέστρεψε στην Κύπρο γεμάτος όνειρα. Αν και αρχικά απογοητεύτηκε από τις συνθήκες, δεν έμεινε άπραγος. Δεν κάθισε σε ένα τραπέζι να παραπονιέται, αλλά επιστράτευσε τα χέρια του που «πιάνουν» και το τετρα-

πέρατο μυαλό του. Η πρώτη του δουλειά ήταν στη Λεμεσό, όπου εργάστηκε στη συντήρηση ενός πολυτελούς σκάφους. Εκεί τον πρόσεξε ο εργοδότης του –πλοιοκτήτης μεγάλης εταιρείας– και του πρότεινε να εργαστεί στα πλοία.

Σήμερα, ο Ανδρέας είναι τρίτος μηχανικός σε πλοίο μεταφοράς υδροποιημένου φυσικού αερίου. Στη βαθμίδα της ιεραρχίας, το νούμερο 5 είναι ο δόκιμος και το νούμερο 1 είναι ο αρχιμηχανικός. Μαζί με τον καπετάνιο αποτελούν τους «μάστορες» του πλοίου. Το σκάφος στο οποίο εργάζεται μοιάζει περισσότερο με εργοστάσιο. Μεταφέρει 175.000 κυβικά μέτρα LNG (υδροποιημένο φυσικό αέριο) που διατηρείται στους -162°C, ώστε να συρρικνωθεί 600 φορές. Η ποσότητα αυτή θα μπορούσε να τροφοδοτήσει ολόκληρο το Λονδίνο για 8 ημέρες. Η κατανάλωσή του είναι 80 τόνοι καυσίμου την ημέρα. Πολύ εύστοχα μας εξήγησε πως θα μπορούσε να το παραλληλίσει κανείς, ως προς την ενέργειά του, με μια μικρή πόλη.

Πολλά τα ερωτήματά μας για την ασφάλεια, τόσο του εμπορεύματος όσο και των μελών του σκάφους. Κανένα υπονοούμενο για οποιαδήποτε προχειρότητα στις απαντήσεις του. Κανένας δεν εισπνέει φυσικό αέριο, το σύστημα είναι διπλό σωληνωτό, κατασκευασμένο να αντέχει σε τεράστιες πιέσεις. Το πλοίο δεν κινδυ-

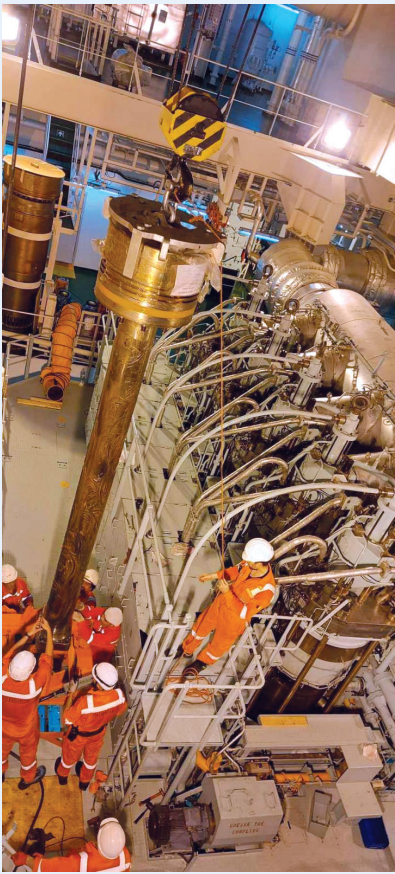
νεύει λόγω του εμπορεύματός του. Από μηχανικής άποψης, είναι ένα περιβάλλον κορυφαίας τεχνολογίας. Αυτό είναι και εκείνο που τον κάνει να νιώθει ότι αξιοποιεί στο έπακρο τις γνώσεις του περί μηχανικής και εφαρμόζοντας όσα έχει μάθει εξελίσσεται ακόμα περισσότερο στον τομέα αυτό.

Με ιδιαίτερο προβληματισμό επισήμανε πως η μόνη σκοτεινή πλευρά του επαγγέλματός του είναι η τεράστια περιβαλλοντική ζημιά, αφού οι αριθμοί της καύσης είναι δυσθεώρητοι. Ο ίδιος, όντας νέος άνθρωπος με περιβαλλοντική συνείδηση, νιώθει συχνά τύψεις, αλλά γνωρίζει πως κάθε επιλογή έχει το δικό της «κόστος». Για όλα πληρώνουμε ένα τίμημα. Και σίγουρα η τεχνολογία και η επιστήμη έχει πάει πολύ μπροστά τη ζωή του ανθρώπου, δεν γίνεται να κάνουμε βήματα

Συνέχεια στη σελίδα 11

Η πλωτή περιήγηση της ζωής

Συνέχεια από τη σελίδα 10

προς τα πίσω.

Όσον αφορά τον ίδιο, από συναισθηματικής πλευράς, το μεγαλύτερο τίμημα αυτής της επαγγελματικής επιλογής είναι η απώλεια απλών καθημερινών στιγμών: το ψήσιμο στα κάρβουνα με την οικογένεια, οι φίλοι, η ανεμελιά μιας παραλίας χωρίς ρόλο και ευθύνη. Η ζωή στο πλοίο μοιάζει με παύση της πραγματικής ζωής. Κάθε ταξίδι έχει διάρκεια τριών μηνών. Τρεις μήνες ταξιδεύεις και τρεις μήνες πιάνεις στεριά. Τις μέρες του

στο πλοίο τις περνά στο μηχανοστάσιο, αφοσιωμένος στις μηχανές φορώντας τη στολή του. Στον ελεύθερο χρόνο του, συχνάζει στον χώρο ψυχαγωγίας με τους συναδέλφους. Εκεί υπάρχει η επιλογή να παίξουν ποδοσφαιράκι, επιτραπέζια παιχνίδια. Κάποιοι συχνά περνούν τον χρόνο τους παίζοντας χαρτιά. Άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων, διαφορετικών ηλικιών με διαφορετικά ενδιαφέροντα ο καθένας. Το μόνο σίγουρο είναι ότι για τρεις μήνες όλοι λειτουργούν σαν ομάδα, σαν οικογένεια. Φροντίζουν να μην μένει κανείς μόνος, έστω και αν δυσκολεύεται να επικοινωνή

νήσει με τους υπόλοιπους λόγω γλώσσας. Ξέρουν ότι αυτές οι διαφορές μέσα στη μοναξιά της θάλασσας εύκολα γεφυρώνονται.

Ένα από τα πιο εντυπωσιακά στοιχεία για τη δουλειά τους είναι πως στο πλοίο υπάρχουν όλα τα ιατρικά εργαλεία και φάρμακα αλλά δεν υπάρχει γιατρός. Σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης, γίνεται online σύνδεση με γιατρό και η επέμβαση πραγματοποιείται με καθοδήγηση από απόσταση. Το Wi-Fi στο πλοίο είναι ταχύτατο, όλοι οι εργαζόμενοι είναι εκπαιδευμένοι στις πρώτες βοήθειες και κάποιοι μπορούν θεωρητικά να αναλάβουν απλές επεμβάσεις όπως η σκωληκοειδίτιδα. Κι επειδή τον κοιτούσαμε έντρομοι μας καθησύχαζε με χαμόγελο ότι μέχρι στιγμής οι χειρουργικές του γνώσεις είχαν πρακτική εφαρμογή μόνο σε φρούτα.

Ο Ανδρέας έχει ταξιδέψει σε τόσες χώρες που... δεν τις θυμάται όλες. Μπαγκλαντές, Νιγηρία, Σομαλία, Αίγυπτος, Περού, Ινδονησία, Σιγκαπούρη, Κορέα, Βαρκελώνη... κι αυτά σε μία μόνο ώρα συζήτησης. Αν είχαμε άλλη μία, η λίστα θα διπλασιαζόταν. Το λιμάνι από όπου αναχωρεί δεν είναι η Λεμεσός, αλλά κάποιο μεγάλο λιμάνι από αυτά που ονειρευόμαστε στην μακρινή Αμερική και στην Αυστραλία. Κάθε του ταξίδι αρχίζει με ένα αεροπορικό εισιτήριο. Γι' αυτό και δεν φοβάται ούτε τα αεροπλάνα. Μ' αεροπλάνα και βαπόρια... η ζωή του όλη. Τα πλοία του δεν περνούν από τη Μεσόγειο. Δεν χωράνε καν στη Διώρυγα του Σουέζ. Στα λιμάνια, όπου κάνουν σταθμό, δεν κατεβαίνει με τα ωραία του ρούχα για βόλτα στα στενά των μεγαλουπόλεων, ούτε συναναστρέφεται με κόσμο. Ακριβώς το αντίθετο. Οι ώρες που πίνουν λιμάνι είναι οι ώρες που γίνεται η συντήρηση των μηχανών και κάθε τι που μπορεί να πάει στραβά κοστίζει εκατομμύρια. Μεγάλη η ευθύνη. Εντατική η δουλειά. Τέσσερις ώρες στις μηχανές και τέσσερις ώρες ξεκούραση. Σε εκείνες

τις ώρες ξεκούρασης μπορεί να νιώσει για λίγο όπως ο Καββαδίας, που τόσο αγαπά να διαβάζει.

Κι εκείνο που φρόντισε να ξεκαθαρίσει είναι ότι η εσωτερική του κινητήρια δύναμή του δεν ήταν ποτέ τα χρήματα, αν και, όπως λέει, είναι μια μεταβλητή που υπολογίζεται. Η πραγματική του αγάπη είναι η θάλασσα, τα ταξίδια, η μηχανική. Δεν ήρθε για να μας πείσει να ακολουθήσουμε το ίδιο μονοπάτι, αλλά για να περιγράψει αντικειμενικά το επάγγελμά του και να μοιραστεί μαζί μας το πόσο τον γοητεύει και το αγαπά. Η συμβουλή του είναι, ότι κι αν κάνουμε, να μην εστιάζουμε υπερβολικά στα χρήματα, γιατί αυτά από μόνα τους δεν αρκούν ποτέ για να φτιάξουν την ευτυχία μας.

Η συνάντησή μας με τον Αντρέα ήταν ένα πολύ σπουδαίο μάθημα. Μάθημα ζωής από κάποιον που δεν απέχει και πολύ ηλικιακά από εμάς. Μιλώντας μαζί του επιβεβαιώσαμε για άλλη μια φορά ότι οι άνθρωποι οφείλουμε να δοκιμάζουμε, να πειραματιζόμαστε και να μην παραμένουμε αδρανείς ή ηττοπαθείς. Η αρχή είναι συχνά δύσκολη και δεν ανταποκρίνεται πάντα στα όνειρα και τις προσδοκίες μας. Γι' αυτό ίσως κάποτε να χρειάζεται να μετριάσουμε τις φαντασιώσεις μας, χωρίς όμως να μειώνουμε τους στόχους μας ή τον εαυτό μας. Ας μην επιδιώκουμε όμως τη ρουτίνα και την ευκολία. Η περιπέτεια και η πρόκληση έχουν τη δική τους μαγεία. Τη ζωή τη ζεις, δεν γράφεται σε δημοσιογραφική στήλη, δεν είναι έντυπο άρθρο με τίτλο, υπότιτλο και εικόνα.

Αντρέα σε ευχαριστούμε πολύ για όσα μοιράστηκες μαζί μας και σου ευχόμαστε όλη σου η ζωή να είναι ένα υπέροχο ταξίδι γνώσης και κυρίως αυτογνωσίας! Κάθε φορά και ένα βήμα πιο κοντά στην πραγματική ευτυχία!

Συνέντευξη από την Πρέσβειρα του Λιβάνου στην Κύπρο, Κλοντ Ελ Χατζάλ

Επιμέλεια: Ειρήνη Πτωχοπούλου, Λύδια Μαυρογέννη και Σοφία Βασιλείου B11

19 Μαρτίου 2025

Η κ. Κλοντ Ελ Χατζάλ, η Πρέσβειρα του Λιβάνου στην Κύπρο μας υποδέχτηκε στο γραφείο της με πολλή οικειότητα και απάντησε σε όλα μας τα ερωτήματα με απλότητα και ειλικρίνεια. Μας μίλησε για την καθημερινή ρουτίνα μιας πρέσβειρας, και τη διαχρονική φιλία που ενώνει την Κύπρο με τον Λίβανο. Τόνισε ανάμεσα σε άλλα ότι η διεθνής κοινότητα, ειδικά η ΕΕ και οι φίλοι του Λιβάνου, πρέπει να συμβάλουν στην υποστήριξη του Λιβάνου, καθώς οι πολιτικές και οικονομικές δυσκολίες είναι μεγάλες. Οι προοπτικές για την ανασυγκρότηση παραμένουν αβέβαιες, αλλά η ελπίδα παραμένει ζωντανή.

- Ποια είναι η καθημερινότητά σας ως Πρέσβειρα και ποιες είναι οι κύριες υποχρεώσεις σας;

Η καθημερινότητά μου έχει ποικίλες δραστηριότητες και εξαρτάται από τις ανάγκες της ημέρας. Συνήθως, επικεντρώνομαι στις διπλωματικές σχέσεις μεταξύ Κύπρου και Λιβάνου, καθώς και στη διαχείριση της λιβανέζικης κοινότητας στην Κύπρο. Κάθε μέρα περιλαμβάνει συναντήσεις με πολιτικούς και άλλους διπλωμάτες, καθώς και την παρακολούθηση εγγράφων και την επίλυση διοικητικών ζητημάτων. Ως Πρέσβειρα, είναι σημαντικό να διατηρώ ισχυρούς δεσμούς μεταξύ των δύο χωρών, να συμμετέχω σε κοινωνικές

εκδηλώσεις και να φροντίζω για την ευημερία των πολιτών του Λιβάνου στην Κύπρο.

- Ποιες είναι οι κύριες πτυχές της διπλωματικής σχέσης ανάμεσα στην Κύπρο και το Λίβανο;

Η διπλωματική σχέση Κύπρου-Λιβάνου είναι ισχυρή και διαρκεί από τη δεκαετία του 1940. Η πρεσβεία του Λιβάνου στην Κύπρο ιδρύθηκε το 1962 και από τότε οι σχέσεις μας είναι άριστες. Η Κύπρος έχει σταθεί πάντα δίπλα στον Λίβανο, ειδικά σε περιόδους κρίσης, προσφέροντας ανθρωπιστική βοήθεια και πολιτική υποστήριξη. Για παράδειγμα, μετά την έκρηξη του πολέμου της Βηρυτού, η Κύπρος ήταν η πρώτη χώρα που έστειλε βοήθεια. Η συνεργασία μας επεκτείνεται επίσης σε τομείς όπως η εκπαίδευση και οι επενδύσεις, με πολλές λιβανέζικες επιχειρήσεις και φοιτητές να βρίσκονται στην Κύπρο.

- Ποιες είναι οι κύριες περιοχές στις οποίες συνεργάζονται οι δύο χώρες;

Η συνεργασία μας επικεντρώνεται σε πολλούς τομείς, όπως η εκπαίδευση, οι επενδύσεις και η ασφάλεια. Υπάρχουν πολλά λιβανέζικα πανεπιστήμια στην Κύπρο και αρκετοί Λιβανέζοι φοιτητές σπουδάζουν εδώ. Η συνεργασία μας περιλαμβάνει επίσης την ανταλλαγή εμπειρογνομώνων και την ενίσχυση της ασφάλειας, ειδικά σε σχέση με το πρόβλημα των παράνομων μεταναστών και τη διαχείριση των θαλάσσιων συνόρων. Επιπλέον, η Κύπρος παρέχει βοήθεια στην εκπαίδευση στελεχών από το Λίβανο σε τομείς όπως η

αστυνομία, η γεωργία και η ναυτιλία.

- Πώς έχει βοηθήσει η Κύπρος τον Λίβανο κατά τη διάρκεια κρίσεων ή ασταθειών;

Η Κύπρος έχει προσφέρει σημαντική βοήθεια στο Λίβανο κατά τη διάρκεια διαφόρων κρίσεων. Κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου (1975-1990), φιλοξένησε περίπου 100.000 Λιβανέζους πρόσφυγες, προσφέροντάς τους ασφάλεια και στήριξη. Επίσης, κατά τη διάρκεια των ισραηλινών επιθέσεων του 2006, η Κύπρος παρέιχε καταφύγιο σε πολλούς Λιβανέζους, και πάντα έστελνε ανθρωπιστική βοήθεια σε περιόδους κρίσης. Μετά την κρίση στη Βηρυτό το 2020, η Κύπρος προσέφερε τη μεγαλύτερη ανθρωπιστική βοήθεια στην ιστορία της, βοηθώντας στην ανασυγκρότηση νοσοκομείων και σχολείων.

- Ποιες είναι οι προκλήσεις που αντιμετωπίζει η νέα κυβέρνηση του Λιβάνου;

Η νέα κυβέρνηση του Λιβάνου αντιμετωπίζει πολλές προκλήσεις, όπως η αποκατάσταση του πολιτικού και οικονομικού συστήματος. Η εκλογή του νέου Προέδρου, Μισέλ Αούν, και η διοίκηση του πρωθυπουργού, Νουάφ Σαλάμ, προσφέρουν ελπίδα για την αποκατάσταση της σταθερότητας, αλλά η χώρα χρειάζεται χρόνο για να ανακάμψει. Ο Λίβανος αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα όπως η ενίσχυση του στρατού, η βελτίωση του δικαστικού συστήματος

Συνέχεια στη σελίδα 12

Συνέντευξη από την Πρέσβειρα του Λιβάνου στην Κύπρο, Κλοντ Ελ Χατζάλ

Συνέχεια από τη σελίδα 11

και η αντιμετώπιση της παρουσίας των Ισραηλινών στη Νότια περιοχή. Επιπλέον, η οικονομική κρίση είναι έντονη, με τον πληθωρισμό να έχει φτάσει σε δραματικά επίπεδα και την ανεργία να πλήττει μεγάλο μέρος του πληθυσμού.

- Πώς η Πρεσβεία διαχειρίζεται τις σχέσεις με τους Λιβανέζους στην Κύπρο;

Η Πρεσβεία επικοινωνεί τακτικά με τη λιβανέζικη κοινότητα στην Κύπρο και τους ενημερώνει για τις

εξελίξεις στον Λίβανο. Οι Λιβανέζοι στην Κύπρο είναι πολύ ενημερωμένοι για τα πολιτικά και κοινωνικά θέματα που αφορούν τη χώρα τους, και η Πρεσβεία αναλαμβάνει τη διοργάνωση εκδηλώσεων, όπως εθνικές εορτές και εκδηλώσεις για την υποστήριξη της κοινότητας. Παρά τα προβλήματα που προκύπτουν από την απογοήτευση των πολιτών του Λιβάνου για την πολιτική κατάσταση, η Πρεσβεία παραμένει ανοιχτή και προσφέρει στήριξη σε όλους.

- Ποιες είναι οι κύριες προτεραιότητες για τη νέα κυβέρνηση;

Οι κύριες προτεραιότητες για τη νέα κυβέρνηση είναι η αποκατάσταση της ασφάλειας και της σταθερότητας, η ενίσχυση της οικονομίας και η ανασυγκρότηση των υποδομών. Η κυβέρνηση εστιάζει στην ανακατασκευή της χώρας και στην επιστροφή των εκτοπισμένων Σύρων προσφύγων στις πατρίδες τους. Επίσης, υπάρχει ανάγκη για τη βελτίωση του τραπεζικού συστήματος και της εμπιστοσύνης του πληθυσμού στην οικονομία, ώστε να επιτραπεί η επιστροφή των επενδύσεων και η ανάπτυξη της χώρας.

Το άρωμα της γάτας

Γράφει η Δέσποινα Παπά, Γ21

Στα βάθη της Ανατολής, όπου οι ήχοι των παλιών ιστοριών ψιθυρίζουν
στίχους ξεχασμένους από φρέσκιες μουσικές άλλων εποχών
και μυθικές ιστορίες της πλούσιας περσικής παράδοσης
οι κέδροι του Λιβάνου υψώνονται σαν γίγαντες της μνήμης
την ίδια στιγμή που η φορά του άδικου ανέμου τα πηγαиноφέρνει δεξιά
και αριστερά σαν ένα καράβι χωρίς καπετάνιο.
Το φως του ήλιου ανασταίνει τα κλαδιά τους όπως τα όνειρα τις ψυχές των
αθώων.

Οι δρόμοι της Βηρυτού λαβυρινθώδεις και μυστηριώδεις
σε οδηγούν σε στέκια γεμάτα ζωή και αναμνήσεις
με καφεενεία που σου γελούν
και τραπουλόχαρτα που σου κλείνουν πονηρά το μάτι.
Ο αέρας να φυσά αρώματα μπαχαρικών, κανέλας και καρδάμου που σε καλεί
να εξερευνήσεις τη σκιά ενός παλιού τζαμιού.

Μια περσική γάτα με πράσινα μάτια ξαπλώνει και απόμακρα σαν βότανο της
ερήμου ναρκισσεύεται με το φως που πέφτει στο πέπλο της γούνας της.
Αγριεύει στην ιδέα του πολέμου. Πόνος γεμίζει την ψυχή της για την οδύνη
που μαστίζει τον κόσμο γύρω της.
Η γάτα ψιθυρίζει τα νιάτα του Λιβάνου.

Αυτή που πέρασε από τόσους πολέμους
σαν απόκοσμη μούσα
σαν βασίλισσα χωρίς βασίλειο
που βρέθηκε από το παλάτι στο πεζοδρόμιο
μάρτυρας της τρέλας και του παραλογισμού.

Τώρα κοιτάζει με ένα βλέμμα ψυχρό όπως οι θεοί
περνά δίπλα από τα ερείπια, αφήνοντας πίσω της ένα ίχνος αρώματος
κάτι που θυμίζει εφηβικό όνειρο, κάτι που θυμίζει Ανατολή
και ποτέ δεν πεθαίνει.
Απλώς παρατηρεί δακρυσμένη

Μιλώντας με ένα PlayStation

«Το να μιλάς στο PlayStation σου είναι φυσιολογικό...

Το να σου απαντάει είναι το πρόβλημα!!!»

Γράφει ο Κυριάκος Κούτρουλος, Γ32

Τρίτη Λυκείου. Ίσως ο πιο σημαντικός σταθμός στο ταξίδι ενός μαθητή. Είναι η χρονιά που θα καθορίσει την πορεία του καθενός από μας. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο κάθε μαθητής, ό,τι και να επιλέξει, θα ξεπατωθεί στο διάβασμα. Για τον Ιάσονα όμως μόνο μια διέξοδος υπήρχε απ' το διάβασμα και αυτή ήταν η Πύλη του PlayStation.

Κάθε βράδυ έπαιζε για ώρες παιχνίδια. Από "FIFA" μέχρι "HOBBIT", μετά λίγο "NEED FOR SPEED" και μετά πάλι "FIFA". Για τον Ιάσονα κάθε φορά που το λαμπάκι στον διακόπτη της κονσόλας γινόταν πράσινο ένας καινούριος κόσμος ξεδιπλωνόταν προστά του. Ένας κόσμος στον οποίο μπορούσε να είναι όποιος θέλει. Ένας κόσμος στον οποίο κανένας δεν θα τον υποχρέωνε να

διαβάζει με τις ώρες. Ένας κόσμος στον οποίο δεν είχαν θέση οι πραγματικές ανησυχίες: το άγχος για τους βαθμούς, για το σχολείο, για τις εξετάσεις για εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο, για τα κορίτσια...

Ο Ιάσονας ζούσε κάθε μέρα την ίδια ρουτίνα, χωρίς αλλαγές, χωρίς εκπλήξεις. Ωστόσο, ένα βράδυ του Γενάρη, ο κόσμος αυτός του Ιάσονα, θα χανόταν για πάντα.

Ήταν μια κρύα χειμωνιάτικη νύχτα. Η βροχή έπεφτε απαλά στο θαμπωμένο από το κρύο τζάμι. Το δωμάτιο του Ιάσονα όπως πάντα σκοτεινό. Η μόνη πηγή φωτός σε όλο το δωμάτιο η μπλε παγωμένη ακτινοβολία της οθόνης. Φώτιζε ελάχιστα το δωμάτιο και μέσα σ' αυτό το αχνό μισοσκοτάδο φαινόταν ο Ιάσονας.

Καθόταν στο κρεβάτι του με τις πιτζάμες του. Κρατού-

σε ένα τηλεχειριστήριο στα χέρια του, παλιό και ξεβαμμένο από την πολλή χρήση. Έπαιζε, όπως κάθε βράδυ άλλωστε. Ωστόσο εκείνη τη βραδιά ο Ιάσονας ήταν διαφορετικός. Ένιωθε κάπως περίεργα, σαν κάτι αν μην πήγαινε καλά με την κονσόλα του. Το παλιό αυτό μηχάνημα που για τόσα χρόνια ακολουθούσε κατά γράμμα τις εντολές του χρήστη του πλέον είχε αλλάξει. Δεν έκανε απολύτως τίποτα από αυτά που του έλεγε ο Ιάσονας.

Πατούσε άλμα, και το Χόμπιτ έσκυβε, πατούσε χτύπημα και το Χόμπιτ χαιρετούσε, ρίψη και πηδούσε. Σαν να είχε ξεφύγει πλέον από τον έλεγχό του.

Ο Ιάσονας κοιτούσε απορημένος το μικρό ανθρωπάκι στην οθόνη. Παρακολουθούσε με ένα βλέμμα παραφροσύνης, ορδές από Ορκ να τον πλησιάζουν και το

Συνέχεια στη σελίδα 13

Μιλώντας με ένα PlayStation

Συνέχεια από τη σελίδα 12

μικρό Χόμπιτ στην οθόνη... να μην κάνει τίποτα.

Τα Ορκ αυξάνονταν και η υπομονή του Ιάσονα άρχισε να εξαντλείται. Ορκς και Γκόμπλιν είχαν γεμίσει την οθόνη, αλλά το Χόμπιτ στην οθόνη δεν έκανε τίποτα. Ο Ιάσωνας πατούσε κουμπιά με μανία σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να σώσει την κατάσταση, πρώτη φορά στη ζωή του απέκτησε τόσο μεγάλη σημασία ένα παιχνίδι.

Η προσπάθεια ωστόσο δεν απέδωσε. Πέτρες κάλυψαν τον ήλιο, μία από αυτές πέτυχε το μικρό μας Χόμπιτ. «GameOver» εμφανίστηκε στην οθόνη. «Τέλειο! GameOver», λέει ο Ιάσωνας και κτυπά δυνατά το χέρι του στην κονσόλα. Νιώθει αυτόματα μια τάση ρεύματος να διαπερνά το σώμα του. Τα μάτια του φωτίστηκαν και ο Ιάσωνας πετάχτηκε πίσω στο κρεβάτι του σαν ελατήριο.

Σηκώνει το κεφάλι του, προσπαθεί να συνέλθει. Κοιτά προς την τηλεόραση. Σκληρές παιχνιδιών εναλλάσσονται στην οθόνη αστραπιαία.

Ο Ιάσωνας μένει κοκαλωμένος στο κρεβάτι του να παρακολουθεί αυτό το παράλογο θέαμα. Το δωμάτιο γεμίζει με το μπλε φως της οθόνης. Οι χαρακτήρες από τα παιχνίδια του Ιάσονα, οι ίδιοι χαρακτήρες που ο Ιάσωνας μεγάλωσε μαζί τους παίρνανε σάρκα και οστά μπροστά στα μάτια του, και εξαφανίζονταν ως δια μαγείας μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Σαν ακτίνες φωτός εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν μπροστά του, ο Sonic, ο Crash, ο Bilbo από το Hobbit και άλλοι πολλοί.

Ο Ιάσωνας έφτασε σε μια κατάσταση αλλοφροσύνης. Δεν ήξερε τι να πει, τι να κάνει, τι συμβαίνει γύρω του, μέχρι που ξαφνικά... όλα σταμάτησαν. Σαν ένα κακό όνειρο που σταμάτησε. Ο Ιάσωνας φορτισμένος από την ένταση της στιγμής έμεινε να κοιτάζει φοβισμένος την οθόνη του. Σιγά, σιγά ανακτούσε την αναπνοή του, όλα επανέρχονταν στην αρχική τους κατάσταση, ή έτσι τουλάχιστον νόμιζε.

Πάνω που ο Ιάσωνας ξεπέρασε το προηγούμενο σοκ, σε λίγες στιγμές θα ανακάλυπτε ότι το παράλογο μόλις άρχιζε. Η οθόνη άρχισε να τρεμοπαίζει άλλη μια φορά. Μια φωτεινή γραμμή Loading... εμφανίστηκε και περίεργοι θόρυβοι έβγαιναν από το μηχάνημα. Λες και η οθόνη υπερλειτουργούσε για ώρες ο Ιάσωνας προσπαθούσε να βρει ένα τρόπο να το φτιάξει. Σηκώθηκε έντρομος από το κρεβάτι και πλησίασε την υπερπολύτιμη για αυτόν κονσόλα του.

Πατούσε απεγνωσμένα κουμπιά για να την κάνει να σταματήσει. Μάταια. Ήταν πλέον έτοιμος να τα παρατήσει. Παρακολουθούσε τη γραμμή να φορτώνει μέχρι να φτάσει στο 100%. Η οθόνη άρχισε να φωτίζεται ρίχνει ρίχνει μέχρι να ξανασηματιστεί, προς έκπληξη του Ιάσονα, την ίδια ακριβώς εικόνα με πριν. Το ίδιο τοπίο, το ίδιο σκορ, το ίδιο Χόμπιτ.

«Τι στο...», λέει ο Ιάσωνας μέσα από τα δόντια του, «γιατί έγιναν όλα αυτά;»

Το Χόμπιτ στην οθόνη έμεινε να το κοιτάζει, με ένα αρκετά ζεστό βλέμμα, για ηλεκτρονικό αλγόριθμο.

Πέρασαν λίγα λεπτά έτσι, κοιτώντας ο ένας τον άλλο χωρίς λόγο.

«Τι γίνεται ρε;» λέει το Χόμπιτ στην οθόνη.

«Ου, να σου!!!» απαντά ο Ιάσωνας, «Μιλάς;».

«Εννοείται μιλάω», λέει το Χόμπιτ με γελαστό ύφος, «Πες μου ένα μηχάνημα που να μην μιλάει πλέον, εδώ σε λίγο θα σου μιλάει η τوستιέρα, όχι εγώ».

«Μα τι, πώς, γιατί;...», λέει ο Ιάσωνας προσπαθώντας να καταλάβει τι έγινε, «Μα καλά τι είσαι;».

«Σαν τι σου μοιάζω;» του λέει το Χόμπιτ.

«Με τον Νίκο Γκάλη, σαν τι να μου μοιάζεις, Χόμπιτ», λέει ο Ιάσωνας.

«Μα δεν είμαι μόνο Χόμπιτ», του απαντάει με ζωηρό ύφος και ξαφνικά αλλάζει μορφή και γίνεται ο Sonic, ύστερα ο Crash, ο Kratos, ο Ratchet, ο Clank, και όλοι οι

αγαπημένοι χαρακτήρες του Ιάσονα.

«Ακόμα να μου πεις Τι Είσαι!».

Το πλάσμα στην οθόνη (πλέον στη μορφή του Sonic) του απαντάει με ένα γέλιο: «Μα καλά ρε Ιάσωνα, τόσα χρόνια παίζουμε μαζί κάθε μέρα με τις ώρες, και ακόμα να καταλάβεις ποιος είμαι, κρίμα απ' το Θεό».

«Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω» λέει ο Ιάσωνας, «Ποιος είσαι;».

«Εξαρτάται ποιον ρωτάς. Σύμφωνα με τον μπαμπά σου είμαι ένα κομπιούτερ, σύμφωνα με τη μητέρα σου ένα σκατομηχάνημα που σου αποσπά την προσοχή, αλλά το πιο ωραίο κατ'εμένα είναι το πώς με λέει ο μικρός σου αδερφός: "Μαμάααααα, ο Ιάσωνας πάλι δεν με αφήνει να παίξω", έχει γέλιο ο μικρός».

Ο Ιάσωνας βλέπει τον Sonic να γελά μόνος του στην οθόνη και αρχίζει σιγά σιγά να ενώνει τις τελείες στο μυαλό του. Κομπιούτερ, Χαρακτήρες Παιχνιδιών, Σκατομηχάνημα.

«Είσαι, είσαι...»

«...Το PlayStation σου, και για κάποιον που ασχολείται μόνο μ'αυτό μάλλον σου πήρε λίγο παραπάνω για να το καταλάβεις» του λέει το μηχάνημα.

«Μα γιατί, γιατί το έκανες όλο αυτό, κόντεψα να τρελαθώ» λέει αγανακτισμένα πλέον.

«Γιατί ήθελα να σε γνωρίσω...» λέει με χαρωπή φωνή «λίγο καλύτερα. Τόσα χρόνια παίζουμε μαζί και μια κουβέντα δεν ανταλλάξαμε».

«Κι είπες να τα πούμε όλα τώρα;»

«Γιατί όχι, έχεις κάτι καλύτερο να κάνεις; Δεν έχεις» του λέει κοφτά η κονσόλα.

«Και πού το ξέρεις!;» το ρωτάει ο Ιάσωνας ενοχλημένος.

«Γιατί αν είχες δεν νομίζω να ήσουν εδώ» του λέει χιουμοριστικά.

«Καλά, μην εξάπτεις. Εγώ θέλω απλά να γνωριστούμε».

«Και γιατί», ρωτάει απορημένος ο Ιάσωνας.

«Γιατί απ'όταν μπήκα σε αυτή την μπρίζα, σε βλέπω κάθε βράδυ στην ίδια θέση, να βουτάς στους κόσμους μου, και να αφήνεις τον δικό σου. Με χρησιμοποιείς τόσο πολύ για να ξεφεύγεις, που ούτε καν μπήκες στην διαδικασία να με γνωρίσεις, να μάθεις λίγο καλύτερα τον φίλο σου».

«Προς υπεράσπισή μου, γιατί να ξέρω πως μιλάς; Μιλάνε και τα άλλα μηχανήματα εδώ μέσα, μιλά κι αυτό» και δείχνει επιδεικτικά το κινητό του στην οθόνη.

«Δεν νομίζω να μιλά αυτό, αλλά αν το ανοίξεις θα δεις που είναι απόψε εκείνο το κοριτσάκι τ'όμορφο από το σχολείο» του λέει με πονηρό ύφος ο Sonic στην οθόνη. «Ξέρεις πολλά εσύ», του απαντά ο Ιάσωνας και μένει με ανοιχτό το στόμα.

«Εννοείται ρε, κάθε βράδυ που παραμιλάς ενώ παίζεις ποιος σ'ακούει νομίζεις; Εγώ, και καμιά φορά κρυφά-κούει και η μάνα σου».

«Τι;»

«Ασ'το γι'άλλη φορά αυτό» του λέει καθησυχαστικά. «Εδώ είμαστε γι'άλλο λόγο».

«Σαν τι;»

«Τι άλλο κάνεις εκτός από το παιχνίδι, αποκλείεται να μην έχεις κάποιο χόμπι» του λέει η κονσόλα.

«Τίποτα» απαντά κοφτά ο Ιάσωνας.

«Πώς τίποτα, δεν βγαίνεις έξω, δεν βλέπεις τους φίλους σου».

«Δεν έχω χρόνο, έχω διάβασμα».

«Πόσο διάβασμα δηλαδή», του λέει με μια δόση ειρωνείας.

«Πολύ!!!», απαντά εκνευρισμένος ο Ιάσωνας. «Τρίτη Λυκείου είμαι.»

«Και το κορίτσι σου πότε το βλέπεις;» ρωτάει γεμάτη απορία η κονσόλα.

«Δεν έχω» απαντά κοφτά ο Ιάσωνας.

«Γιατί δεν έχεις;» του λέει ενθαρρυντικά «Ωραίο παιδί είσαι. Ψηλό, όμορφο, έξυπνο. Οι άλλοι δηλαδή τι παραπάνω έχουν από εσένα;»

«Δεν είναι τόσο απλό, εντάξει;» απαντά ο Ιάσωνας.

«Και γιατί να μην είναι. Κάθε τι είναι όσο περίπλοκο το κάνεις εσύ να γίνεται» του λέει με αυτοπεποίθηση η κονσόλα.

«Γίνεται να αλλάξουμε θέμα συζήτησης;»

«Τι θες να κάνεις στο μέλλον. Τρίτη Λυκείου είσαι, τι θες να σπουδάσεις;»

«Ε... θέλω να σπουδάσω Προγραμματισμό ή Μηχανικός ηλεκτρονικών υπολογιστών», του απαντά διστακτικά ο Ιάσωνας.

«Και μετά τι θα κάνεις;»

«Θα πιάσω δουλειά υπαλλήλου σε καμιά εταιρεία.»

«Μα καλά, γιατί, για να περνάς πάλι όλη σου τη μέρα μπροστά από ένα κομπιούτερ;» του λέει η κονσόλα.

«Γιατί όχι, αφού το λες κι εσύ, ήδη το κάνω» απαντά ο Ιάσωνας.

«Και θες να συνεχίσεις έτσι;»

«Και γιατί να αλλάξει, μια χαρά δεν είμαι εδώ», λέει ο Ιάσωνας.

«Κλεισμένος για ώρες κάθε βράδυ μέσα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, χωρίς ανθρώπινη επαφή, να παίζεις παιχνίδια μέχρι να γίνουν κόκκινα τα μάτια σου σαν τον Χάρο» του λέει πίσω ειρωνικά η κονσόλα «Το συζητάς Disneyland».

«Μήπως να αφήσεις για λίγο τις ειρωνείες;»

«Και γιατί, δεν έχω δίκιο;»

«Δεν μπορείς να καταλάβεις;»

«Οχι Ιάσωνα, μάλλον εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις, δεν μπορείς να κρύβεσαι μια ζωή σε ένα PlayStation».

Αυτά τα τελευταία λόγια επηρέασαν πολύ τον Ιάσωνα. Τον εξόργισαν. Με μια απότομη κίνηση κτυπά το χέρι του στο κομοδίνο και του απαντά:

«Δεν με ξέρεις καθόλου, δεν μπορείς να καταλάβεις. Κάθε άνθρωπος έχει και τη θέση του κάπου. Εμένα μπορεί να είναι πίσω από ένα κομπιούτερ.»

«Και γιατί απλά πίσω από ένα κομπιούτερ; Γιατί όχι σε μια εταιρεία με κονσόλες, σε ένα Πανεπιστήμιο, κάπου πιο καλά;».

«Δεν νομίζω ότι κάνω για κάπου καλύτερα», απαντά ο Ιάσωνας με ηττοπάθεια.

«Και γιατί;» τον ρωτάει η κονσόλα «Είσαι ένα έξυπνο παιδί, με τόσες δυνατότητες.»

Ο Ιάσωνας, απελευθερωμένος πλέον από τα νεύρα μένει να κοιτά αδιάφορα και σκεπτικά τον παλιό του φίλο.

Και εκείνο να απαντά «Σε ξέρω πολύ καλά μικρέ. Κάθε

Συνέχεια στη σελίδα 14

Μιλώντας με ένα PlayStation

Συνέχεια από τη σελίδα 13

βράδυ σε βλέπω εδώ να ασχολείσαι με κάτι ανούσιο και πάλι, καταφέρνεις να με εκπλήσσεις. Σε έχω δει να φτιάχνεις ένα παλιό Gameboy με μούφα εξαρτήματα. Να προγραμματίζεις ένα computer και να μένεις όλο το βράδυ από πάνω του μέχρι να τα καταφέρεις, μέχρι και εμένα έμεινες 3 βράδια να με φτιάχνεις το καλοκαίρι όταν χάλασε ο επεξεργαστής μου και θες να χαρμιστείς, σαν ένας υπαλληλάκος; Μπορείς να κάνεις τα πάντα, κι όμως φοβάσαι να βγεις από αυτό το δωμάτιο, γιατί;»

«Γιατί κανένας δεν σου ζητά τίποτα πίσω από αυτό το δωμάτιο», λέει με αγανάκτηση ο Ιάσοντας.

«Ε και, δεν θέλεις να ζήσεις κάτι, δεν θέλεις επιτέλους να πετύχεις κάτι έξω από τα παιχνίδια σου;» απαντά με συμπόνια το μηχανήμα.

Ο Ιάσοντας μένει να κοιτά σιωπηλός τον παλιό του φίλο. Το ίδιο μηχανήμα που πριν λίγη ώρα θεωρούσε άψυχο, πλέον είχε μετατραπεί σε έναν κριτή, και καθοδηγητή τον αποφάσεών του. Ένα μηχανήμα του έλεγε τη

σκληρή αλήθεια.

«Να βγεις από εδώ μέσα, να κάνεις πράγματα, να μάθεις για την ειδικότητα που θέλεις να ακολουθήσεις. Να γνωρίσεις καινούριους ανθρώπους, φίλους, κορίτσια!!! Να φλερτάρεις, να δημιουργήσεις» έλεγε με πάθος η κονσόλα και συνέχιζε να μιλά, με τόσο πάθος για όλα αυτά σαν να ήθελε και η ίδια να τα ζήσει.

«Γιατί μιλάς έτσι, είσαι μια μηχανή, πώς ξέρεις για όλα αυτά», ρωτάει με απορία ο Ιάσοντας.

«Επειδή ακριβώς είμαι μηχανή, ξέρω πώς είναι να τα στερείσαι όλα αυτά» απαντά χαμηλόφωνα.

«Ξέρω πως είναι να μην μπορείς να κάνεις τα όνειρά σου πραγματικότητα. Εγώ δυστυχώς δημιουργήθηκα μηχανή. Δεν μπορώ να ζήσω κάτι άλλο από εδώ και πέρα. Δεν δημιουργώ, δεν ερωτεύομαι, δεν αισθάνομαι. Αλλά εσύ φίλε μου, εσύ έχεις ακόμα τόσα πολλά να κάνεις... Μην χάσεις τις ευκαιρίες που εγώ δεν είχα ποτέ».

Ο Ιάσοντας στεκόταν με ανοιχτό το στόμα και έβλεπε

το PlayStation σαν ένα φίλο που του άνοιγε την καρδιά του.

«Ρε... τι να πω; Δεν ήξερα», λέει ο Ιάσοντας με τρεμάμενη φωνή.

«Μην πεις τίποτα» του απαντάει με στοργή η κονσόλα «Απλά μην χάσεις και εσύ τις ευκαιρίες που δεν είχα ποτέ εγώ. Αντίο φίλε μου, θα τα ξαναπούμε σύντομα.»

Και μέσα σε μια στιγμή η οθόνη έκλεισε, το δωμάτιο σκοτείνιασε και ο Ιάσοντας έμεινε να βλέπει δακρυσμένος το καλύτερο μηχανήμα που γνώρισε ποτέ.

«Δεν θα σε απογοητεύσω αδερφέ», είπε χαμογελαστός ενώ παράλληλα σκούπιζε τα δάκρυά του.

Σήκωσε το τηλέφωνό του, και πήρε επιτέλους όλο χαρά το τηλέφωνο πληκτρολογώντας έναν αριθμό. Ένωσε ένα παράξενο συναίσθημα ευτυχίας και συγκίνησης. Με ένα γλυκό χαμόγελο ως τα αυτιά και ένα πικρό δάκρυ στο μάγουλο, ο νεαρός ανέμενε στο ακουστικό.

Ανέμενε να δει αν τελικά θα κατάφερνε να κάνει τον φίλο του περήφανο...

Το ταξίδι μου μέσα από το «Tearsmith»

Γράφει η Μαρία-Σταυρούλα Φουρτούνη B21

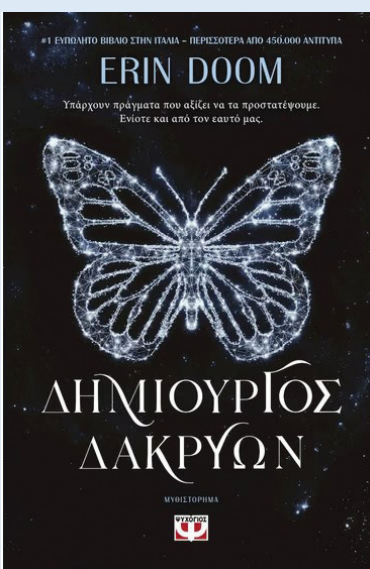
Στον σχολικό διαγωνισμό φιλιαναγνωσίας που συμμετείχα, παρουσίασα τρία βιβλία που μου άρεσαν ιδιαίτερα. Ένα από αυτά ξεχώρισε όχι μόνο για την πλοκή του, αλλά κυρίως για τη συναισθηματική του δύναμη και τα κοινωνικά μηνύματα που μεταδίδει. Ένα μυθιστόρημα που αγγίζει τη σκληρή πραγματικότητα της παιδικής κακοποίησης, της εγκατάλειψης και της θεραπευτικής δύναμης της αγάπης.

Αρχικά, η ιστορία επικεντρώνεται σε δύο εφήβους που μεγάλωσαν σε ίδρυμα. Η σχέση τους ξεκινά με εσωτερικά τραύματα, καχυποψία και συναισθηματικά τείχη, όμως εξελίσσεται σε κάτι πολύ βαθύτερο. Επομένως, η συγγραφέας Erin Doom παρουσιάζει με ευαισθησία της εσωτερικές συγκρούσεις των ηρώων, την ανάγκη για αποδοχή και τρυφερότητα, αλλά και την ελπίδα που γεννιέται ακόμα και μέσα από τα πιο σκοτεινά μονοπάτια της ζωής.

Αυτό που με άγγιξε περισσότερο στο βιβλίο είναι η ικανότητα του να περιγράφει τον πόνο χωρίς να γίνεται υπερβολικό. Μέσα από τους δύο βασικούς ήρωες ένιωσα να ξετυλίγονται αληθινά ανθρώπινα συναισθήματα, όπως ο φόβος, η ντροπή, η οργή και η ανάγκη για αγάπη, όλα μπλεγμένα σε έναν εσωτερικό κόσμο που τους πλήγωσε από πολύ νωρίς στη ζωή τους. Επιπλέον, είχα αναρωτηθεί πολλές φορές: 1) Πόσα παιδιά μεγαλώνουν χωρίς φωνή, χωρίς στήριξη; 2) Πόσο εύκολα η κοινωνία «κλείνει» τα μάτια στη βία, ειδικά όταν δεν είναι ορατή; Το «Tearsmith» με έκανε να σταθώ και να δω μια πραγματικότητα που αν και δεν βιώνουμε όλοι είναι παρούσα δίπλα μας. Ακόμη, με έκανε να αναλογίζομαι πως η κατανόηση, η τρυφερότητα και η ειλικρινής επαφή μπορεί να μεταμορφώσουν ζωές, όταν τους δοθεί χώρος να ανθίσουν.

Καθώς μιλούσα για το συγκεκριμένο βιβλίο μπροστά στους καθηγητές, ένιωθα ότι δεν παρουσίαζα απλώς μια ιστορία, αλλά μοιραζόμουν ένα κομμάτι για τον εαυτό μου. Μολονότι, δεν ήταν μια απλή παρουσίαση, ήταν μια εσωτερική κατάσταση σκέψεων και συναισθημάτων. Ήθελα να μεταφέρω όχι μόνο την πλοκή, αλλά και το πώς το βιβλίο με επηρέασε, με άλλαξε και με έκανε να δω διαφορετικά τον κόσμο γύρω μου.

Συνοψίζοντας, το βιβλίο αυτό είναι ένας «καθρέφτης» που αποκαλύπτει πόσο βαθιά μπορούν να ριζώσουν οι ψυχικές πληγές όταν δεν υπάρχει στήριξη, κατανόηση και πάνω απ' όλα αγάπη. Σύμφωνα με την αφήγηση του μυθιστορήματος, καλούμαστε να δούμε πίσω από τις μάσκες, να αφουγκραστούμε τον πόνο των άλλων με την ενσυναίσθηση. Παράλληλα, με δίδαξε πως ακόμη και μέσα από τα δάκρυα, μπορεί να αναδυθεί κάτι όμορφο: μια ελπίδα, μια αρχή, μια νέα ζωή.

Η Γιατέρα

Γράφει η Δέσποινα Παπά, Γ21

*Έξα ένα βράδυ στην πιατεία να ακούσεις γνήσια μοναδική
Πον βγαίνει από μια παλιά σκούρα γιατέρα κ'
το ταγκό παντού αντηχεί.
Ήταν η μελωδία σε ταξιδεύει γίνεται ένα όνειρο
μιας μακρινής ξεχασμένης επιθυμίας στα στενά του Μπονένος
Αιώς
όπου τα θήματα μέσα στη λαχτάρα το σκοπό
έχουν παραδόξως βρει ένα σκοπό χερουθικό.*

*Καθώς η μοναδική σε ταξιδεύει
ο αναπόφευκτος προβληματισμός που τη συνειδησή σου κτυπά
σε αναγκάζει να συνειδητοποιήσεις
πως δεν είσαι κ' τόσο διαφορετικός από αυτά που μεις.
Δεν είσαι τόσο όμοιος με αυτά που λατρεύεις
δεν είσαι κ' τόσο σπονδαίος όσο πιστεύεις
πιθανότατα να μην αναγεννηθείς σαν φοίνικα
και να μην μεταμορφωθείς σε αυτό.*

*Τότε η γιατέρα που από κούραση κλαίει
νώθει υπερηφάνεια που κατορθώνει να ανάψει για άλλη μια
βραδιά φωτιά
Ήταν δεν μπορεί πλέον να ανταπεξέλθει
τη σκοτάδι παίρνει ένα ξεχασμένο βινύλιο για να συνδράμει στην
απατηλή ατμόσφαιρα.*

*Ήταν κουρασμένα αρχοβήνει κ' ο ήχος χαμηλώνει
πότε σταδιακά κ' κάποτε απότομα
ένα ταξίδι έρχεται στο τέλος όμως μια περιπέτεια ξεκινά αβού.*

Στη δύση, την Αφρική κ' τη Μέση Ανατολή

*Η ελπίδα ζαφνικά σε εγκαταλείπει όμως μέσα σου γνωρίζεις πως
Σαν εφηβικό όνειρο θα ξαναγεννηθεί.
Ίσως μέσα από ένα άλλο όνειρο ή μέσα από τη σιωπή.*

Κρακοβία, 2 – 6 Ιανουαρίου 2025

Η ιστορία είναι ένα τεράστιο κομμάτι της ζωής μας και μόνο μέσα από αυτήν μπορεί κανείς να κατανοήσει τον κόσμο, την εξέλιξή του και την ανάπτυξη του ανθρώπινου πολιτισμού. Οι αναφορές σε μύθους, ιστορικά γεγονότα και μαρτυρίες ανθρώπων εντυπωσιάζουν και προβληματίζουν. Η Κρακοβία είναι για όσους ταξιδέψαμε εικόνες: το κάστρο και ο δράκος με το στόμα γεμάτο φωτιά, ο βασιλιάς με τις τρεις γυναίκες και την άδικη μοίρα του, το μικρό κορίτσι στο Άουσβιτς που μεγαλώνοντας ήθελε να ξενυχτήσει δίπλα στην ασπρόμαυρη φωτογραφία του... Κρατάμε στο μυαλό μας πολλά. Με ένα ταξίδι όνειρικό ήρθαμε ένα βήμα πιο κοντά στο να γίνουμε πολίτες του κόσμου.

Τα ἐκ Κρακοβίας συμβάντα ὡς ἑωρά-καμεν

Ετούτο τον Γενάρη υπό συνθήκες ψύχους πραγματοποιήσαμε εκπαιδευτική εξόρμηση εις Πολωνία. Ένα ταξίδι γεμάτο από εφηβική τρέλα. Στιγμές που γίνονται μέρος του εαυτού σου και τις θυμάσαι για μια ζωή, ως τις «καλές εποχές». Κι όμως, η περιήγηση αυτή, ενέκρυπτε στιγμές σιωπής και δέους. Στο εργοστάσιο του θανάτου, Άουσβιτς, εκεί που η σιωπή μιλά πιο δυνατά από τις λέξεις, εκεί που απουσίαζε ο Θεός, όπως λέει κι ένα ανέκδοτο, ήρθαμε αντιμέτωποι με την ευθύνη της μνήμης. Γιατί οφείλεις να θυμάσαι αυτές τις αιματηρές σελίδες της ιστορίας. Όχι μόνο προς τιμήν των όσων χάθηκαν και έγιναν στάχτη, αλλά ως αντίσταση. Είναι το αηδόνι που ψηλαφεί τη νυχτωμένη μνήμη, και μας υπενθυμίζει τι είναι ο άνθρωπος.

Άγγελος Παντελίδης, Γ21

Ένα κομμάτι αιωνιότητας

Ο ταξιδιώτης που σέβεται τον εαυτό του, πριν από κάθε του ταξίδι πρέπει να φροντίζει να προετοιμάζεται καλά. Να κουβαλήσει μαζί του όλα όσα θεωρεί απαραίτητα. Δίχως έγνοιες. Να αφιερώνεται ολοκληρωτικά στο μέλλον, αφήνοντας διακριτικά πίσω ό,τι παρελθοντικό τον βαραίνει. Τα ταξίδια μας αποτελούνται από κομμάτια αιωνιότητας. Ένα κομμάτι τη φορά. Στο τέλος δημιουργούν όλα μαζί ένα παζλ με κομμάτια από κάθε ταξίδι που μας σημάδεψε βαθιά. Μιλώντας για οργανωμένους ταξιδιώτες ίσως η πιο σημαντική αποσκευή είναι αυτή που χωρά μέσα όλες τις αναμνήσεις, που ούτε η ίδια η αιωνιότητα αν σου αφιερωθεί δεν σου φτάνει να ξεχάσεις...

Κάπως έτσι οργανώθηκε και το ταξίδι μας στην Κρακοβία. Με αγάπη, με μερικά κομμάτια αιωνιότητας και πολύ χιόνι... Όταν μας βρήκε η νύχτα να χαιρόμαστε με λίγο χιόνι ίσως να ενθουσιάστηκε και να μας πυροβόλησε με χιονοθύελλα. Εμείς ως στερημένοι από χειμώνες, πήραμε μια γεύση από το όνειρο του λευκού τοπίου. Και κάπως έτσι μία ακόμη αξέχαστη περιπέτεια έλαβε μέρος στην τυλιγμένη μέσα στο χιόνι Κρακοβία. Ήταν επειδή, ορισμένες εικόνες, πρόσφεραν εκείνη την αίσθηση της νοσταλγίας από κάποια μαγικά Χριστούγεννα κάποιου παραμυθιού που ονειρευτήκαμε μικροί...

Λένε πως όταν είσαι με όσους αγαπάς, το πιο άσχημο μέρος στη γη μπορεί να γίνει το ομορφότερο. Και το αντίθετο. Τον Γενάρη λοιπόν του 2025 βίωσα τη χρυσή τομή, ανάμεσα στο μαγικό τοπίο, και σε στιγμές με ανθρώπους που αγαπώ πολύ και αληθινά. Γιατί πάνω απ' όλα το μέρος το κάνουν οι άνθρωποι. Ένα όμορφο τοπίο δεν λέει τίποτα, όταν δεν έχεις κάποιον να το θυμάστε μαζί. Κι οι αγκαλιές όσων αγαπάμε εκπέμπουν ζεστασιά μέσα στο κρύο... Τέλος. Επιλέγω υπεύθυνα να σας ζητήσω, να με ξεχάσετε σε κάποιο στενό στην Κρακοβία. Με μια φωτογραφική και λίγη καλή παρέα.

Άννα Πηγασιού, Γ61

Νοσταλγός μιας ιστορίας

Όταν ταξιδεύεις και περνάς ωραία, από κάποια στιγμή και μετά ίσως να μένεις άφωνος. Όταν το ταξίδι πλέον τελειώσει, δεν σταματάς να μιλάς για

αυτό και γίνεσαι νοσταλγός μιας ιστορίας. Ένα χρόνο περίπου περίμενα πέντε μέρες χιονιού να έρθουν. Και ήρθαν. Πέρασαν τόσο γρήγορα όσο το αεροπλάνο που μας πήρε. Ένα ταξίδι ζεστασιάς σε κρύα περιοχή, με πολύ καλή παρέα αλλά δυστυχώς όχι και τόσο καλό φαγητό. Αλλά αυτό δεν είχε σημασία. Σημασία είχε η στιγμή, οι άνθρωποι, η συγκυρία. Και μπορεί κάποιοι να έφαγαν στα μούτρα μια χιονοθύελλα αλλά στο τέλος άλλοι αρρώστησαν! Δεν πειράζει. Και στην τελική, μας φοβίζει η γρίπη Γ; Κρακοβία, λοιπόν!

Χρύσανθος Ταλιαδώρος, Γ61

Η καλύτερη απόδραση

Νομίζω πως η καλύτερη απόδραση που θα μπορούσαμε να κάνουμε για να ξεφύγουμε λιγάκι από την πραγματικότητα της Γ' Λυκείου ήταν η εκδρομή μας στην Κρακοβία. Με πρωτοβουλία αγαπημένων μας καθηγητών καταφέραμε να ζήσουμε το ταξίδι που ονειρευόμασταν για χρόνια. Είχαμε την ευκαιρία να βιώσουμε όμορφες στιγμές, μαζί με όμορφους ανθρώπους και να νιώσουμε, έστω και για λίγο τη γλύκα του χιονιού και του κατάλευκου τοπίου. Και, όχι εντελώς τυχαία, βρεθήκαμε παγιδευμένες μέσα σε μια χιονοθύελλα που μας έκανε να φοβηθούμε, να κλάψουμε, να τσακωθούμε αλλά και να γελάσουμε όσο ποτέ.

Δίχως όμως να το καταλάβουμε, το ταξίδι είχε φτάσει στο τέλος του. Γύρισα πίσω στην πραγματικότητα με μια βαλίτσα γεμάτη λερωμένα ρούχα, με ένα κινητό χωρίς διαθέσιμο αποθηκευτικό χώρο και με μία καρδιά γεμάτη αναμνήσεις, έχοντας πλέον βρει ποια είναι η αγαπημένη μου στιγμή στα χρόνια του λυκείου...

Ρένα Δημοσθένους, Γ11

Ο τόπος είχε τη δική του ιστορία

Ήταν μια πραγματικά υπέροχη εμπειρία, ένα όμορφο ταξίδι, μια σύνθεση στιγμών που θα με συντροφεύουν για μια ζωή. Κάθε στιγμή, απ' όταν μπήκαμε στο αεροπλάνο για να πάμε μέχρι που ξαναμπήκαμε για να επιστρέψουμε πίσω, ήταν

μοναδική. Τα μέρη που είδαμε, τα αξιοθέατα που επισκεφθήκαμε, οι ιστορίες που ακούσαμε... ήταν όλα πραγματικά πολύ ενδιαφέροντα. Κάθε μέρος είχε τη δικιά του ιστορία... Κάθε στενό της Κρακοβίας, το εργοστάσιο του Σίντλερ, το στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Άουσβιτς, τα Αλατβρυχεία. Ήταν ένα υπέροχο ταξίδι. Κάθε φορά που θα θυμάμαι τα σχολικά μου χρόνια θα έχει μια ιδιαίτερη θέση στο μυαλό και στην καρδιά μου.

Κυριάκος Κούτρουλος, Γ32

Τόσα χρόνια στο σχολείο αφήδια τι μας μένει από τόσα μαθήματα;
Ρωτήσαμε λοιπόν, τελειόφοιτους συμμαθητές μας.

Μαθηματικά: έμαθα να βρίσκω το Χ.
Ιστορία: Τοπ τα Βαλκάνια
Φυσική: Ότι δεν είναι φυσική δεν έχει λογική.
Χημεία: Το Cu είναι ο χαλκός.
Γυμναστική: Just dance
Αντώνης Χατζημιχαήλ, Γ21

Αρχαία Ελληνικά: «Φιλοσοφούν άνευ
μαλακίας»
Λατινικά: colos, colui, cultum, colere
Βιολογία: δεοξυριβόζη
Ρένα Δημοσθένους, Γ11

Νέα Ελληνικά: Γίνονται πιο ωραία όταν η ευζήτηση
είναι μέρος του μαθήματος.
Μαθηματικά: Τα μαθηματικά δεν είναι πράξεις,
είναι ιδέες.
Κυριάκος Κούτρουλος, Γ32

Λατινικά: Dum spiro spero
Χημεία: όπως είναι η χημεία έτσι είναι και
η ζωή.
Φυσική: οι νόμοι του Νεύτωνα
Βιολογία: να δημιουργώ κύτταρα με πηλό.
Αεσαία Ζήνωνος, Γ11

Νέα Ελληνικά: δεν χρειάζεται να ξέρουμε πάντα «τι θέλει
να πει ο ποιητής» αλλά να μένουμε στην ουσία.
Φυσική: Όλοι οι άνθρωποι έχουν ταλέντα, απλά κάποιοι
δεν τα εξαγκούν.
Θέατρο: οι εμπειρίες είναι πιο σημαντικές από τα
μαθήματα.
Δημήτρης Χατζητοφής, Γ32

Νέα Ελληνικά: Πρέπει να αγαπάς όλους τους ανθρώπους ακόμα
κι αν δεν τους συμπαθείς.
Χημεία: υπάρχουν πολλές αντιδράσεις με πάρα πολλά
αντιδραστήρια
Βιολογία: διάφορες αθένειες που δεν ήξερα ότι υπάρχουν και
ότι έχω καλή ικανότητα στην υπομονή.
Μαρία Ζαχαρίου, Γ32

Χημεία: πώς να «παρασκευάσω» TNT
Τεχνολογία: θετική και αρνητική κίνηση του
εμβόλου
Βιολογία: εν εβουβλήσαν την Ντόλη
Αλέξης Ελληνας, Γ33

Νέα Ελληνικά: Να κάνω ντιμπέιτ
Οιδίποδας: δεν είναι μια φυσιολογική
ιστορία
Πληροφορική: Πώς γίνονται τα stickers
στην teams
Ελένη Χατζημιχαήλ

